

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2014 • LXVII • ŠTEVILKA 3

ŽIVIMO KOT UČENCI - KRISTUSOVI MISIJONARJI!

Pismo generalnega ministra ob prazniku sv. Frančiška

Vicaria S. Crucis Bosnae Croatiae

1514 **500** 2014

Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa

VSEBINA

Iz generalne kurije

Pismo generalnega ministra ob prazniku sv. Frančiška
Živimo kot učenci – Kristusovi misijonarji, da bomo bratje in manjši 3

Iz Svetega sedeža

Provincialni minister p. Stane Zore imenovan
za ljubljanskega nadškofa in metropolita 7

Iz provincialata

Pismo provincialnega ministra ob prazniku sv. Frančiška
V službi Bogu in ljudem 8

Iz tajništva province

Zapisnik 9. redne seje provincialnega definitorija 10
Spregled od zaobljub
Br. Tilna Gregorja Urtlja 11
Status P. Jožeta Urbanije 11
Prestavitve 11

500 LET Province

Nagovor škofa msgr. Andreja Glavana ob praznovanju 500-letnice
frančiškanske province Sv. Križa 12

Iz vzgojnih hiš

POSTULAT NOVICIAT

Prve zaobljube br. Damjana na Trsatu 14
Preobleka in začetek noviciata za brata Alena in Jana Dominika 15
Srečanje novincev JSK v Samoboru 17
Moj vtis s srečanja novincev 19

JUNIORAT

Obnovitev začasnih zaobljub 19
Manjši bratje po Čušinu 19

Iz življenja in dela province

Nova Štifta 20
Novo Mesto 21
Srebrna maša na Brezjah 23
Ministrantski poletni tabor 24
Frančiškov tabor v Assisiju 26
Študij na Inštitutu sv. Anzelma 27
Angeli 29
O Marijini podobi na Sveti Gori 29

Raznoterosti

Leto bogu posvečenih 30
Šola za življenje 32
Nemirni Edvard Kocbek 33
+ P. Janez Tretjak - Nagovor ob pogrebu 29. julija 2014 34
Sožalje veleposlaništva V Canberri 36

Poročila leto 2014 (LXVII) številka 3

Izdala: Slovenska frančiškanska
provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: br. Janez Papa
Odgovarja: br. Stane Zore
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar,
p. Tadej Inglič
Grafična priprava: Tina Bruno, ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

IZ GENERALNE KURIJE

Pismo generalnega ministra ob prazniku sv. Frančiška

ŽIVIMO KOT UČENCI – KRISTUSOVI MISIJONARJI, da bomo bratje in manjši

Dragi bratje, Gospod naj vam da svoj mir!

Praznik našega serafskega Očeta nam nudi priložnost, da vsakega izmed vas bratsko pozdravimo, hkrati pa vsem zaželimo, da se slavje spomina svetega Frančiška spremeni v obnovljeno pričevanje evangeljskega življenja.

Za nas, brate iz generalnega definitorija, je ta praznik zadnja priložnost, da z vami podelimo nekatere vidike našega služenja in nekaj želja, ki nas navušujejo in spodbujajo.

Prijeten spomin

Najprej se želimo Gospodu zahvaliti za pot, ki smo jo prehodili v tem šestletju. Ponovno odkritje *Milosti začetkov* v prejšnjem šestletju nas je navedlo, da začnemo služiti z željo, da bi ponovno *Začeli pri evangeliju*, ki je naše prvotno vodilo, tako da bi ga živeli vse bolj korenito in ga ponujali današnjim moškim in ženskam: to nas dela vse bolj pristne *Nosilce daru evangelija*. Ob uporabi evangeljskih zahtev za resen pregled življenja (*Moratorij*), za neobhodna *prestrukturiranja*, ki potekajo v provincah, in za medprovincialno sodelovanje smo prišli do želje, da si ponovno pridobimo frančiškansko identiteto, kakor nam jo predlagajo *Vodilo* in *Generalne konstitucije*, in kakor se jo je vsak izmed nas namenil sprejeti z redovnimi zaobljubami. *Obliko evangeljskega življenja*, ki je bila razodeta Frančišku in je zaupana tudi nam, moramo stalno oživljati v naših bratstvih in jo utelešati v Cerkev in v sodobni svet.

Gospodovi kairòsi in

V novejšem razvoju in v pričevanju nekaterih ljudi razbiramo tudi *dogodke milosti*, *kairòse*, ki jih ne moremo sprejeti drugače, kot s hvaležnostjo, saj nas izzivajo in spodbujajo.

Najprej sveti oče z odločitvijo za programsko ime Frančišek predlaga Cerkvi nov način življenja in sporočila, ki so bila lastna Ubožcu iz Assisija, kot je stalno sklicevanje na evangelij, bližina, usmiljenje, sprava, bratstvo, bistvo, preprostost življenja, bližina z reveži, prizadevanje za mir in skrb za stvarstvo. Te in vse druge vidike bi mi morali najprej živeti, potem pa jih kazati Cerkvi in svetu.

Še več, papež Frančišek je hotel leto 2015 posvetiti posvečenemu življenju in zlasti redovnikom ponovno predložil *Veselje evangelija*, ki predstavlja notranjo lepoto življenja posvečenih. Veliki duhovnik nas še enkrat vabi, naj ponovno obiščemo globoko središče svojega osebnega življenja. Spodbuja nas k "nemiru srca", ki nas edini lahko pripelje do obnovljenega osebnega srečanja z Gospodom Jezusom.

Pa tudi, kako bi lahko pozabili na “preroško” dediščino, ki nam jo je zapustil brat Giacomo Bini, naš nekdanji generalni minister, ki se je tako hitro vrnil v Očetovo hišo? Dobro vemo, kako globoko je bil zakoreninjen v Jezusov evangelij in kolikokrat nas je spodbujal, naj postanemo “prisposoba Kraljestva” po življenju, ki ga je “osvojil Bog”, skozi radikalnost in prosojnosti znamenj, skozi sposobnost, da “izpovemo” navzočnost Kraljestva in da ponovno vzpostavimo pristnost in verodostojnost svojega načrta življenja, bratski dialog in odprtost do novih obzorij. Nova obzorja nas spodbujajo, da se pustimo voditi Gospodu in izstopamo iz različnih oblik “struktur”, pa naj bodo miselne, duhovne ali materialne, da gremo v svet in živimo kot misijonarji ter vstopamo v globino življenja Božjega ljudstva, ne da bi se zadovoljili s tem, da ‘ostajamo’ v svojih hišah in svojih zaprtih bratstvih.

Bogastvo, ki ga je treba oploditi v času krize

Iz vsega tega želimo narediti zaklad, s katerim bomo hranili in obogatili pot priprave na skorajšnji generalni kapitelj. Ko skušamo slišati in poslušati prošnje mnogih bratov, ki smo jih dobili preko raziskovanja o stanju reda, vztrajno spodbujanje, ki nam ga namenja papež Frančišek, ter druge *kairòse*, smo za glavno temo naslednjega generalnega kapitlja izbrali povabilo, ki nam ga je Frančišek zapustil v imenu, ki nam ga je dal: *Fratres minores – manjši bratje*. To je povabilo, da bi v pristnosti živeli resničnost “biti bratje in biti manjši” v našem času. *Kako* pa lahko uspešno pričujemo za “preroštvo bratstva”? Kako nam lahko danes kot “manjšim” ponovno uspe najti način preprostega, bistvenega življenja, ki bo blizu siromakom? *Odkod* lahko in tudi moramo ponovno začeti? Mi, bratje iz generalnega definitorija, bi želeli, da bi obdobje animiranja in organiziranja generalnega kapitlja spremljala in motivirala *duhovna priprava*, ki je sposobna stopiti v globino in storiti, da gremo do resničnega evangelijskega temelja, ki nas navdihuje in nam omogoča, da smo v resnici bratje in manjši med ljudmi in med narodi našega človeštva.

“Hoditi po nauku in stopinjah našega Gospoda Jezusa Kristusa”

To je naše Vodilo in naše življenje. Posvečeno življenje je “živ spomin na način bivanja in delovanja Jezusa kot učlovečene besede pred Očetom in pred brati” (PŽ 22). Močno ljubi Kristusa, ubogega in ponižnega – in se pomalem spreminja v predmet svojega ljubezni, kajti, kot pravi sv. Avgustin: “Vsakdo je takšen, kakršna je ljubezen, ki jo ima.” Tudi Bog, kot nakazuje sveti Bonaventura, “ljubljenega privlači tako, da ga ne premakne z mesta, ampak ga priliči samemu sebi, tako da je ljubeči spremenjen v ljubljenega in da je tisti, ki išče spoznanje, priličen tistemu, ki ga spoznava.” Na ta način Frančišek Asiški postane “drugi Kristus” ne po zunanem obnašanju niti po neki vrsti psihološkega poistovetenja, ampak po ustvarjalnem postopku, ki je rojen iz ljubezni.

Kot sveti Frančišek Asiški smo tudi mi poklicani, da bi bili Kristusovi učenci in ljubitelji. In prav to, da smo vsi učenci-misijonarji, ki ljubijo enega in istega Gospoda, nas dela brate in manjše. Kot učenci torej, ki so stopili na pot hoje za Kristusom, ki sama po sebi zahteva dinamičnost, in ki se postopoma uresničujejo na poti. Takšno gibanje nam z ene strani ne dovoljuje, da bi se prilagodili, z druge strani pa nas razlašča, da nam potem vrne. Hoja za je tako notranja kot zunanja, ker nas vabi, naj se odpovedmo sami sebi, da bi mogli sprejeti križ in hoditi za Gospodom (prim. Mr 8,34). V hoji za poleg gibanja obstaja tudi napor in človek je vanjo vključen v svoji celoti duše in telesa, notranjosti in telesnosti. Pot hoje za vključuje razlastitev in prvenstvo ljubezni do Boga, ki so ji podrejene vse druge ljubezni. *Učenec-misijonar ne more nikogar bolj ljubiti kot Gospoda, ki ga priznava za “svojega Boga in svoje Vse.”* Zato bo tudi naše evangelizatorsko poslanstvo vedno novo, ker je preobraženo v srečanju s Kristusom, z vedno novo ljubeznijo, ki jo doživljamo!

“Gospod mi je dal brate”

V svoji *Oporoki* Frančišek ponovno pregleduje svoje življenje kot bivanja, ki ga vodi in s katerim upravlja Gospod. Izkušstvo konkretnega življenja postaja razodevajoče za Božjo voljo in za način, kako hoditi za njim. Delati usmiljenje (*facere misericordiam*) z gobavci, poslušanje glasu in Besede, vera v cerkvah in v duhovnike in navzočnost bratov so v Frančiškovem življenju zelo konkretne resničnosti, skozi katere je doživel Gospodovo razodetje. Biti z in za brate-gobavce in delati jim usmiljenje Frančišku na široko odpira vrata srečanja z Gospodom, posledični dar bratov-frančiškanov pa razodetje Božje volje dela razumljivo. Zato je tako v Frančiškovem kot v našem izkustvu vloga bratov temeljna, to je *pot proti Gospodu* in možnost usmiljenja. Bratstvo postaja “preroštvo” za svet, če je v njegovem središču Jezus Kristus in če se hrani z vsakdanjim srečanjem z Gospodom. Zato je bratstvo bolj milost, ki jo moramo razvijati, kot obveznost, ki jo moramo izpolniti. In če želimo dati svoj prispevek kot orodja miru za današnji svet, moramo mi prvi reševati konflikte, ki se pojavljajo v naših bratstvih, da bomo živeli kot spravljani ljudje. Ponovno s prepričanjem potrujemo, kakor je naredil brat Giacomo Bini malo preden se je vrnil k Očetu, da je “bratstvo mogoče!”

“Manjši in vsem podrejeni”

Poleg tega, da smo bratje, je Frančišek tudi hotel, da smo manjši, ker nam samo drža manjših lahko dopusti in omogoči, da hodimo po stopinjah nekoga, ki je s svojim zgledom pokazal in odprl resnično pot, pot trpljenja in križa, ki vsekakor vedno ostaja ozka. *Majhnost je pogoj hoje za*, tako osebne kot bratske istočasno, kolikor nas Gospod kliče in pošilja kot brate. Frančišek je zelo dobro zaslutil in intuitivno razumel, da je “biti manjši in vsem podrejeni” (*FNPVod* 7,2), brez vsake lastnine, edini pogoj, da v resnici gradimo bratstvo in da zvesto hodimo po Jezusovih stopinjah tudi v težji, čeprav ne nemogoči ljubezni, se pravi v ljubezni do svojih sovražnikov: tega nas je namreč naučil “naš Gospod Jezus Kristus, po čigar stopinjah moramo hoditi” (*FNPVod* 22,2; prim. *2FPKr* 13). On se je spustil, ponižal se je, čeprav je Božji Sin (prim. *Flp* 2,6-8). Za nas biti manjši od vseh in biti pokorni vsem pomeni postaviti se na raven najmanjših v družbi in ne sprejemati privilegijev, še manj pa jih zahtevati in iskati, tudi od same Cerkve ne (prim. *FOp* 25). Biti manjši se spreminja v *postati sopotniki* v enakosti in ponižnosti tistih, ki so izključeni, revni in obrobni, vzajemno deliti usodo tistih, ki se vsak dan mučijo v delu in v težavah življenja, ko poslušamo njihov krik. Biti manjši zahteva, da si ničesar ne prilaščamo, ne položajev, ne zgradb, krajev ali služb, da živimo kot *tujci in popotniki* (prim. *1 Pt* 2,11) na tem svetu, služec Gospodu v uboštvu in ponižnosti (prim. *FPVod* 6,1-3), ko vse *vračamo Gospodu*, od katerega prihaja vse dobro, in bratom, zlasti našim ubogim bratom in sestram, ki so naši dobrotniki.

Biti evangelijska prosojnost.

Samo to, da se bratje “držijo nauka in stopinj našega Gospoda Jezusa Kristusa” (*FNPVod* 1,1) nas dela brate in manjše: druge poti ni. Serafski oče sveti Frančišek je bil čista prosojnost evangelija; živel je prvenstvo Boga in prvenstvo življenja s srcem in umom in telesom bistveno naravnanim na evangelij: zato ga imamo za asiškega Ubožca in za brata vseh. Če mi danes želimo biti resnični bratje in pristno manjši, potem smo poklicani, da iz videza in učinkovitosti preidemo v čisto in preprosto *evangelijsko prosojnost*.

Na poti smo spoznali, da smo “kontemplativno bratstvo v poslanstvu, v majhnosti”; takšna opredelitev naše karizme vsebuje duhovnost, ki je “znak Kraljestva, ki se je že začelo s svojimi zadovi sprave; duhovnost, ki predvsem s pričevanjem osvobojenega in pomirjenega življenja oznanja evangelijsko strastnost ljubezni, življenja, darovanega po Kristusovem zgledu, za katerega pričuje skupno življenje” (G. Bini).

Dragi bratje, s hvaležnim in pripravljenim srcem sprejmemo tako povabilo, ki ga je papež Frančišek namenil celotni Cerkvi v Apostolski spodbudi *Evangelii gaudium*: "Ne dovolimo, da nam kdo ukrade ideal bratske ljubezni!" (101), kakor tudi sporočilo, ki ga je v Assisiju želel zaupati neposredno nam: "Dragi bratje, varujte majhnost."

Naj vas Gospod varuje, naj vas spremlja in naj vam daruje milost, da boste vedno sledili stopinjam njegovega ljubljenega Sina, in da boste vedno hoteli to, kar mu je všeč.

Rim, 17. septembra 2014.
praznik vtisnjenja ran svetemu Frančišku

Fr. Michael Anthony Burgin

Vaši bratje iz generalnega definitorija

Prot. 104958

www.ofm.org

Provincialni minister p. Stane Zore imenovan za ljubljanskega nadškofa in metropolita

Apostolski nuncij v Sloveniji dr. Juliusz Janusz je poslal naslednje sporočilo:

Z veseljem sporočam, da je sveti oče, papež Frančišek, imenoval p. Staneta Zoreta za ljubljanskega nadškofa in metropolita.

*Dr. Juliusz Janusz
Apostolski nuncij v Sloveniji*

P. Stane Zore, frančiškan (OFM), je bil rojen 7. septembra 1958 na Selah pri Kamniku, v ljubljanski nadškofiji. Večne zaobljube je naredil 4. oktobra 1984 pri manjših bratih frančiškanih.

V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1985. Diplomiral je iz teologije na Teološki fakulteti v Ljubljani. Bil je rektor Marijinega svetišča na Brezjah in Sveti Gori. Večkrat je bil vzgojitelj bratov v začetni vzgoji.

Doslej je bil provincialni minister Slovenske frančiškanske province sv. Križa (drugi mandat) in predsednik Konference redovnih ustanov v Sloveniji.

Z imenovanjem je njegova služba provincialnega ministra ugasnila. Naši Generalni in Posebni statuti ob izpraznitvi službe provincialnega ministra narekujejo, da začasno vodstvo province prevzame provincialni vikar (p. Marjan Čuden), ki mora v tridesetih dneh sklicati provincialni definitorij, ki izvoli novega provincialnega ministra, potem ko se je posvetoval s slovesno zaobljubljenimi brati province. Novoizvoljeni provincialni minister ostane v službi do naslednjega provincialnega kapitlja, ki ga bomo obhajali leta 2016 (Prim. GS čl. 188 in PS čl. 80,2).

Pismo provincialnega ministra ob prazniku sv. Frančiška

V službi Bogu in ljudem

*Spoštovani bratje in sestre,
Gospod, ki je veliki darovalec dobrega,
naj vam podari svoj mir!*

Sveti Frančišek Asiški, ki je v svojem življenju zahrepenel po Gospodu Jezusu Kristusu, ubogem in križanem, nas povezuje v Hnašem skupnem prizadevanju, da bi evangelij Gospoda Jezusa dobil odločilno mesto v našem vsakdanjem življenju. Sveti Frančišek z vsem, kar je živel in kar nam je zapustil, na poseben način stopa pred nas na Frančiškovo nedeljo. To praznovanje nam vsako leto znova ponuja priložnost, da se Frančiškovi bratje iskreno zahvalimo vsem vam, ki svojo vero živite z nami. Zahvaljujemo se vam, da prihajate v naše cerkve, kjer poslušate Božjo besedo, prejimate zakrament usmiljenja in pristopate k mizi kruha močnih. Zahvaljujemo se vam, da smo navzoči v vaših molitvah, v vaši skrbi za nas. Ta se kaže na različne načine: od sodelovanja v različnih oblikah življenja naših samostanov in župnij, kjer razmišljate in iščete, kako bi Bog lahko postal bolj navzoč v našem življenju in delovanju, pa do materialne pomoči, v kateri vedno znova doživljamo vašo dobroto in velikodušnost. Naj Bog blagoslovi vas in vse, kar storite za vse nas.

Letos se ob tej priložnosti zahvaljujem tudi vsem tistim vašim in našim prednikom, ki so v preteklosti sicer v drugačnih okoliščinah, pa z enako pripravljenostjo srca, uresničevali svojo poklicanost. Letos namreč obhajamo 500-letnico ustanovitve naše province, se pravi tiste uprav-

ne ustanove reda, ki se je oblikovala skozi vsa ta stoletja in danes živi v Slovenski frančiškanski provinci svetega Križa. Pregovor pravi, da je zgodovina učiteljica življenja. Glede na dogajanje v svetu moramo priznati, da smo ljudje včeraj in danes dokaj slabi učenci. Najbrž zaradi tega, ker iz zgodovine prenašamo samo podatke, jih spravljamo v svojih arhivih in v svojem spominu. Ne prenašamo pa doživetij ljudi, njihovih upanj in strahov, njihovih želja in hrepenenj. Zato zgodovina vse preveč ostaja prenos podatkov, ne pa srečanje z življenjem, z ljudmi. Zaradi tega smo tolikokrat tako slabi učenci.

Ko smo ob praznovanju 500-letnice poslušali prispevke znanstvenega simpozija o okoliščinah, v katerih so delovali naši bratje v preteklosti, in o delih, ki so jih opravili naši bratje skozi ta čas, sem prihajal do dvoje spoznanj.

Prvo spoznanje se je rodilo iz razmišljanja o zgodovini kot taki. Prišel sem do prepričanja, da zgodovina ne pripada tistemu, ki jo preiskuje, ki brska po arhivih in odkriva sledi časa. Ta človek zgolj stoji pred darom, ki so ga predenj položili drugi ljudje, ljudje nekega drugega časa. Zgodovina pripada tistemu, ki jo je ustvarjal in ne tistemu, ki jo preiskuje, kakor življenje pripada tistemu, ki ga živi, in ne tistemu, ki ga morda opazuje od zunaj. Nihče ne more imeti oblasti nad njim.

Tisti, ki je zgodovino živel, ni nikoli dal avtorskih pravic nad svojim življenjem in svojim časom komu drugemu. Zato moramo pred zgodovino vedno stati z velikim spoštovanjem. V njej so namreč ljudje in dogodki, ki so jih ustvarjali, mi pa smemo vanjo gledati in skozi to zrenje prej skušati razumeti svoj čas, kot oblikovati njihovega. Na nek način moramo biti podobni restavradorjem, ki dvignejo prah in umazanijo z neke podobe, nikakor pa jim ne pride na misel, da bi jo popravljali po svojem okusu ali po okusu časa.

Drugo spoznanje pa je dozorelo skozi poslušanje o delih, ki so se jih skozi vsa ta leta lotevali naši bratje. Bili so dejavni na toliko različnih področjih, da človek ostrmi nad bogastvom, ki so ga ustvarjali. Vsa ta pisanost ustvarjalnih področij pa ima vendar skupni imenovalac. Prav ta skupni imenovalac je našim bratom v preteklosti pomagal, da se njihovo življenje in delo ni razletelo, da se ni razpršilo v posamezne drobce, ampak je ostajalo povezano v eno samo celoto, ki zgovorno stopa tudi v naš čas. Ta skupni imenovalac vsestranskega snovanja naših bratov v preteklosti je bilo oznanjevanje evangelija. Lahko bi tudi rekli, da je pastoralno delovanje vso ustvarjalno pestrost povezovalo v eno. Bratje so se ob razvijanju svojih talentov zavedali, da morajo vsak dar dati v službo tistemu, ki jim je ta dar dal, torej v službo Bogu, ki je v velikodušnosti neprekosljiv. Dati svoje darove v službo Bogu pa pomeni stopiti v Frančiškovo logiko daru in vračanja. Sveti Frančišek se je namreč dobro zavedal, da vse to, kar ima, ni njegovo, ampak je last tistega, ki mu je to podaril. Vse ima namreč samo na posodo, ničesar nima v posesti. Zato mora biti v vsakem trenutku pripravljen, da posojilo vrne posojevalcu. Tega pa Frančišek ne dela v nekakšni poduhovljeni izgubljenosti, ampak v konkretnosti človeka, ki potrebuje pomoč. Ko je Frančišek srečal reveža, je spoznal, da mora Bogu preko tega človeka, tega siromaka v potrebi, vrniti dar, ki mu ga je Gospod dal.

Takšen odnos nas obvaruje napuha. Pravzaprav lahko samo v takšnem odnosu začnemo razumeti, zakaj je Frančišek za svoje brate izbral ime manjši bratje. Nekdo, ki samo vrača posojilo, se ne bo nikoli postavil nad tistega, ki mu posojilo vrača. Vedno se bo zavedal, da ostaja dolжник. Ne bo mu prišlo na misel, da bi vračanje posojila spremenil v dobroto, v velikodušnost, v človekoljubje in v toliko drugega, kar si včasih vtisnemo v svojo vest in se s tem ponašamo pred seboj in pred drugimi.

Tako razumljena in živeta Frančiškova logika daru spremeni vse naše odnose: družinske, zakonske, sosedske, občestvene, družbene, poklicne ... čisto vse. V tako razumljenem svetu vsak postane služabnik drugega in se mu vedno približa z velikim spoštovanjem. Naše sposobnosti in talenti niso več sredstvo, s katerim bi druge obvladali ali jih celo premagali, ampak postanejo

povabilo, da se drugim približamo in jim služimo s tem, kar smo in kar znamo. V istem hipu, ko darovi niso več v službi uveljavljanja, tudi pomanjkljivosti, ki jih imamo, niso več področje razočaranja, nezadovoljstva in kompleksov. Nasprotno, kakor naši darovi odpirajo prostor za bližnjega, istočasno tudi pomanjkljivosti postanejo povabilo na pot k bratom in sestram. Kakor z darovi vračamo posojilo Bogu preko človeka, tako v naših pomanjkljivostih drugi ljudje vračajo posojilo Bogu preko nas. V logiki daru vse postane povabilo k srečanju. Vse, to kar imamo in tisto, česar nimamo, vse nas usmerja k drugim, k bližnjim.

Mislím, da so naši bratje v preteklosti znali to razumeti in tudi živeti, čeprav morda niso uporabljali izrazov, ki jih uporabljamo mi. Ko so pridigali, so pridigali zato, da bi človeka približali Bogu, ko so slikali, so slikali, da bi človeku približali Boga, ko so skladali, so človeku želeli razodeti nekaj nebeškega ... Kje bi se lahko ustavilo to naštevaje? V vsaki ustvarjalnosti pa sta bila pred njimi oba: človek in Bog. Prav zaradi tega so lahko v vsej različnosti vedno ostajali bratje med seboj in bratje ljudem, h katerim so bili poslani.

Morda naš čas, v katerem doživljamo vso si-lovitost in hkrati nemoč človekovega uma, na poseben način potrebuje življenje in odnose, ki izhajajo iz logike daru. Samo tako bomo lahko nehali biti drug drugemu tekmeci. Samo tako bomo drug drugega nehali ogrožati. Samo tako se drug drugega ne bomo več bali. Samo tako bomo lahko ustvarjali odnose, v katerih ne bo nihče postal sredstvo za uveljavljanje in uresničevanje drugega. Samo tako bomo lahko besedi brat in sestra začeli uporabljati v Frančiškovem duhu.

Dragi bratje in sestre. Vam in po vas tudi vsem vašim prednikom, ki so z našimi brati živeli pred vami, se želim zahvaliti, da nam omogočate, da lahko v službi vam po Božji dobroti in previdnosti živimo logiko daru in v veselem služenju vam Bogu vračamo vse, kar nam je dal. Zahvaljujem se vam, da tudi vi v pozornosti do nas uresničujete logiko daru, tako da po vaši dobroti ničesar ne pogrešamo. Po Frančiškovem zgledu in njegovi priprošnji naj vedno bolj postajamo bratje in sestre med seboj.

Ob vsej hvaležnosti, ki jo čutimo do vas, pa vam želim povedati tudi svojo prošnjo. Pridružite se vsak dan znova našim molitvam za nove duhovne poklice, tudi za nove poklice v naši Slovenski frančiškanski provinci svetega Križa, da bomo lahko še naprej v službi drug drugemu uresničevali Božjo zamisel nad nami.

Dragi bratje in sestre, hvala vam, da lahko verujemo skupaj z vami in Bog naj vas v svoji vse-mogočni dobroti blagoslovi. Mir in dobro!

*p. Stane Zore,
provincialni minister*

Št.: 112/2014

Datum: 9. september 2014

Zapisnik 9. redne seje provincialnega definitorija

LJ - Vič, 9. september 2014

Deveta redna seja provincialnega definitorija je bila 9. septembra 2014 v samostanu naših bratov na Viču v Ljubljani. Začela se je ob 9.20 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. STANE ZORE, provincialni vikar p. MARJAN ČUDEN, definitorji province p. MARJAN ČUK, br. MIRAN ŠPELIČ, p. PEPI LEBREHT, p. AMBROŽ MUŠIČ in p. ANDRAŽ ARKO ter tajnik province br. JANEZ PAPA. Sejo smo pričeli s kratko molitvijo, ki jo je pripravil p. Marjan Čuden.

1. Sprejem zapisnika in pojasnila

Zapisnik je bil sprejet.

2. Predstavitev razmer v provinci

Provincialni minister je predstavil nekaj dejstev iz zadnjega časa.

Zapustili smo Strunjan, na plenarnem svetu province bo treba formalno sprejeti odločitev o našem odhodu iz Strunjana.

P. Valerijan je konec junija prišel na obisk domov in sedaj bo zaradi zdravstvenega stanja ostal v Sloveniji.

Imamo vedno več starejših in bolehnih bratov.

3. 500-letnica province (predstavitev dogajanja)

- 11.9.2014 – simpozij na Trsatu, 12.-13.9.2014 – simpozij v Ljubljani
- Vmes bo predstavitev Frančiškovega življenjepisa Tomaža Čelanskega.
- 12.9.2014 ob 20.15 Sattnerjev oratorij Assumptio BMV v LJ – Center, 13.9.2014 ob 18h Sattnerjev oratorij Assumptio BMV na Sveti Gori
- 14.9.2014 ob 16h slovesna sv. maša v Šiški, pri kateri bodo peli združeni frančiškanski zbori
- 4.10.2014 – po maši koncert del naših OFM skladateljev v LJ – Center

- foto razstava naših samostanov lepo poteka po razporedu

4. Okvirni načrti dela Tajništva in Svetov v tem pastoralnem letu

- *Svet za gospodarske zadeve*
P. Marjan Čuk bo stopil v stik z gvardijani glede statusov samostanov kot kulturnih spomenikov. To je treba urediti. **Sklep:** Srečanje gvardijanov in ekonomov z definitorijem bo 19. novembra 2014 ob 10. uri na Viču.

- *Tajništvo za formacijo in študij*
P. Andraž je predstavil program dela tajništva v prihajajočem letu.

- *Svet za duhovnost in Tajništvo za permanentno formacijo*

Področne duhovne obnove:

Jesen 2014: FRANČIŠKANSKA IZVIRNOST DANES (ZNAMENJA ČASOV) – v novembru 2014.

Pomlad 2015: MEDSEBOJNO ZAUPANJE IN ODPUŠČANJE – v marcu 2015

Tečaji in seminarji:

Jesen 2014: Branje LECTIE DIVINA (dr. Maksimiljan Matjaž)

Pomlad 2015: DUHOVNI POKLICI (pristna duhovnost prebujajo duhovne poklice)

Duhovne vaje:

V vsem triletnem redni termin:

Duhovne vaje 2015: VI VSI STE BRATJE

Leto 2015: Duhovne vaje v Lurdu v eni izmed provinc Južnoslovanske konference

Teme mesečnih duhovnih obnov po hišah:

Oktober 2014: MANJŠI BRATJE PRINAŠAMO IZ SVOJEGA ZAKLADA STARO IN NOVO

November 2014: NAŠI MISIJONI

Izdajateljska dejavnost:

Svetniki našega reda. Izide morda še letos.

Tisk prevzame založba Brat Frančišek.

V pripravi je tudi molitvenik za vsak dan za duhovne poklice.

5. Plenarni svet province (14.-15. oktober 2014)

Definitorij je predlagal teme, ki se bodo obravnavale na Plenarnem svetu province in sprejel dnevni red plenarnega sveta.

6. Razno

- **Dopis NS FO&FRAMA** o prošnji za duhovnega asistenta. Po pogovoru bo izbran kandidat.
- Obravnavali smo še nekaj drugih prošenj naših bratov.

*br. Janez Papa
tajnik province*

SPREGLED OD ZAOBLJUB BR. TILNA GREGORJA URTLJA

Br. Tilen Gregor Urtelj je od septembra 2012 do septembra 2013 z dovoljenjem provincialnega definitorija preživel v bivanju izven samostana. Po preteku tega časa se je 25. marca 2014 odločil, da bo na generalnega ministra naslovil prošnjo za spregled od slovesnih zaobljub v redu manjših bratov.

Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja je njegovo prošnjo pozitivno rešila 4. junija 2014 in br. Tilnu podelila spregled od zaobljub in od drugih obvez, ki izhajajo iz redovne zaobljube.

Br. Tilen je odločitev kongregacije prejel in s podpisom tudi sprejel 29. julija 2014.

Tilnu Gregorju Urtlju želimo v življenju Božjega blagoslova.

STATUS P. JOŽETA URBANIJE

P. Jože Urbanija je po enoletnem bivanju zunaj hiše, ki ga je preživel z dovoljenjem provincialnega definitorija, 10. julija 2014 provincialnemu definitoriju poslal prošnjo za prestop v škofijski kler. Njegovo prošnjo sem 12. avgusta, potem ko sem od p. Jožeta dobil vse potrebne dokumente, z vso dokumentacijo poslal na generalno kurijo reda manjših bratov v Rim. Na odgovor še čakamo.

PRESTAVITVE

P. NIKO ŽVOKELJ, ki je bil od leta 2004 župnik v Strunjanu, je bil potem, ko je koprski škof dr. Jurij Bizjak strunjansko župnijo prenesel v last in posest škofijskih duhovnikov, prestavljen v podružnično hišo v Novi Štifi pri Ribnici. Naj Bog blagoslovi njegovo delo v Strunjanu in spremlja njegova prizadevanja pri Novi Štifi.

P. FILIP RUPNIK, ki je devet let zvesto in prijazno sprejemal romarje v romarskem svetišču, si je zaradi let in zdravja zaslužil manj naporno službo. Po pogovoru in njegovem soglasju je bil prestavljen v samostan na Kostanjevici, ki ga že dobro pozna, saj je tam devet let opravljal službo magistra novincev. Naj ga Bog blagoslovi za vse njegovo službo.

P. VALERIJAN JENKO je 23. junija 2014 prišel na dopust v Slovenijo. Njegovo zdravstveno stanje je bilo precej krhko, zato je šel na štiri-najstidnevne terapije v okrevališče Lamberg v Dvorski vasi na Gorenjskem, kjer se mu je stanje precej izboljšalo. Terapije je potem obiskoval še tedensko. Po večkratnem pogovoru z njim in pregledovanju različnih možnosti, se je odločil, da ostane v Sloveniji. Nameščen je v samostan Ljubljana Center, kjer bo bival od 1. 10. 2014. Naj Bog blagoslovi njegovo delo v Avstraliji in leta, ki jih bo preživel v domovini.

Nagovor škofa msgr. Andreja Glavana ob praznovanju 500-letnice frančiškanske province Sv. Križa

nedelja, 14. 9. 2014, ob 16. uri; Ljubljana – Šiška

Spoštovani sobratje v škofovski in duhovniški službi, spoštovani p. provincial p. Stane Zore z vso slovensko frančiškansko provincialno skupnostjo, spoštovani provinciali in zastopniki drugih provinc frančiških bratov, zastopniki kapucinske in minoritske province, spoštovani gostje, višji redovni predstojniki in predstojnice redov, ki se navdihujejo ob frančiškovi duhovnosti, spoštovani člani in članice frančiškovega svetnega reda, dragi bratje in sestre!

Posvetimo najprej nekaj misli današnjemu slovesnemu prazniku vaše province Povišanja sv. Križa. Praznik je vezan na zgodovinski datum 13. septembra, ko je bila bazilika svetega groba v Jeruzalemu slovesno posvečena. Dan za tem, 14. sept., pravi izročilo, pa so prvič v njej v čaščenje izpostavili relikvije svetega križa, na katerem naj bi bil Jezus križan in naj bi ga po izročilu našla cesarica sv. Helena, ki je omogočila izkopavanje in tako našla te svete ostanke. Od tedaj so obhajali na ta dan praznik Povišanja sv. Križa.

14. sept. je povezan še z drugim zgodovinskim dogodkom. V začetku 7. stol. so Perzijci zavzeli in opustošili Jeruzalem. Poleg drugih dragocenosti so odnesli tudi največjo svetinjo Kristusov križ. Vzhodnorimski cesar Heraklij je okrepil svojo vojsko in premagal perzijsko sovražno vojsko pri Ninivah l. 67 in spet uplenil in rešil tudi svete relikvije. 14. sept. 629 naj bi sam cesar Heraklij nesel svetinjo na Kalvarijo v cerkev sv. Križa ob velikem slavu in veselju ljudstva.

S tem praznikom je povezan tudi dogodek v življenju sv. Frančiška. Frančišek se je zadnja leta rad umikal v samoto za molitev in premišljevanje Jezusovega trpljenja na goro La verno. Tako je storil tudi leta 1226 nekaj tednov pred praznikom Povišanja sv. Križa. Njegovi življenjepisci pravijo: Zjutraj je molil in z veliko ljubeznijo ter nežnim in globokim sočutjem premišljeval Jezusovo trpljenje in ga želel sodoživljati. Nenadoma je zagledal podobo angela, ki se je spuščal z neba proti njemu. Ko se je približal, je Frančišek spoznal v njem

Križanega, z razpetimi rokami pribitega na križ. Frančiška so ob tem prevzela čustva občudovanja, bolesti, veselja, najbolj pa bolečina sočutja s Križanim. Pri tem je dobil notranje razodetje, da ga telesno trpljenje ne bo napravilo podobnega Kristusu, ampak goreča ljubezen do njega. Ko je po tem zaupnem razgovoru začela prikazen izginjati, in je bila frančiškova duša polna ljubezni do trpečega Kristusa, so se na njegovih rokah, nogah in na desni strani pojavile Kristusove rane, iz katerih je potem večkrat tekla kri. Frančišek se je zavedal, da mu je Bog podelil izredno milost, ko mu je vtisnil Kristusove rane. Te rane je imel do smrti. Križ je bil od takrat še bolj v središču frančiškovega življenja.

Tako nam Cerkev na današnji praznik govori o križu, na katerega je bil povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, kdor vanj veruje imel večno življenje. To dejanje je bil največji dokaz Božje ljubezni. Nekje sem bral misel: »Ljubezni ni, so le dokazi ljubezni.« In križ je dokaz, »da je Bog svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče ne pogubil, kdor veruje vanj, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16).

Tako kot so se Judje proti pikom strupenih kač borili s pogledom na bronasto kačo, ki jo je Mojzes dal obesiti na drog, tako naj bi se mi ozirali na križ, ko nas zadene trpljenje. Ne oziramo se, ker bi občudovali in povelicevali trpljenje, ampak zato, da bi s pogledom nanj, ki visi na križu in z vero vanj in v njegovo vstajenje prejemali moč za tiste križe, ki nam jih nalaga življenje, da nas ne bi pahnili v smrtonosen obup.

Papež Pavel VI., ki bo na misijonsko nedeljo, ob sklepu izredne škofovske sinode razglašen za blaženega, je o križu zapisal: »Križ je središče naše zgodovine in vir našega upanja. A vendar smo v stalni skušnjavi, da bi iz evangelija iztrgali strani, ki govorijo o križu. Radi bi lahkno krščanstvo, krščanstvo brez žrtve, brez dolžnosti, brez odpovedi, brez bolečin, z eno besedo, brez križa! A kaj je Cerkev brez križa? Če pade Kristusov križ, kaj ostane

od naše vere? Največja od vseh napak bi bila odstraniti križ iz središča krščanske vere in krščanskega življenja.«

Petra, ki o križu in trpljenju ni hotel slišati, je Jezus kruto opomnil s skušnjavcem – satanom, da bi razumel, da je zakonitost krščanskega življenja, da vodi pot do življenja skozi križ in odpoved, ki sta edina dokaza ljubezni. Sv. Janez od Križa je zapisal, da kdor hoče najti Kristusa naj ga nikoli ne išče brez križa.

Tudi nad vašo provinco, dragi frančiškovi sinovi, se je skozi 500-letno zgodovino dvigal križ različnih preizkušenj. V dolgih stoletjih se kaže ta zakonitost križa in resničnost pregovora: »*Per aspera ad astra – Skozi trnje do zvezd, do uspehov, do sadov.*« Vsi bratje so imeli križ prav tako stalno pred očmi v svojem prizadevanju, v svoji hoji s križem za Gospodom po poti Božje volje v uboštvu, čistosti in pokorščini. Ta pot je mnoge vodila v polnost življenja – veselega služenja – v svetost.

Ozrimo se nekoliko na trnovo, a tudi veličastno pot province.

500 let – pol tisočletja je minilo, odkar se je tedanja bosenska vikarija, ki velja za pramater današnji frančiškanski provinci Sv. Križa, leta 1514 razdelila na dve provinci: Bosno Srebreno, ki je obsegala samostane pod turško oblastjo, in Bosno Hrvatsko. Ker so Turki vedno pogostejše vpadali v krščanske dežele, so kmalu uničili večino samostanov, brate pa pobili ali pregnali. Znano je, da so tako prišli patri tudi na slovensko ozemlje. Preko Metlike v Belo Krajino in od tam 1469. leta v Novo mesto. 1565 pa so iz Bosne pribežali tudi na Sveto Goro pri Gorici. Takrat, leta 1514, je bilo ustanovljenih kar nekaj samostanov, nekaj pa jih je provinca dobila iz sosednjih provinc, predvsem avstrijske in dalmatinske. Leta 1708 si je provinca privzela ustrežnejše ime »Hrvatsko – kranjska provinca sv. Križa«. V času ilirskih provinc je prišlo do manjše spremembe, a v skoraj nespremenjenem obsegu se je Hrvatsko-kranjska provinca sv. Križa obdržala vse do leta 1900, ko je bila z dekretom generalnega ministra p. Alojzija Lauerja razdeljena na dve narodni provinci: hrvaško sv. Cirila in Metoda, ter kranjsko Sv. Križa. Takrat sta se kranjski provinci pridružila tudi samostana pri Sv. Trojici v Slovenskih Goricah in v Mariboru.

Ob razdelitvi leta 1900 je imela provinca naslednje samostane: Ljubljana, Novo mesto, Kamnik, Kostanjevica pri Gorici, Brežice, Maribor, Nazarje, Pazin v Istri, Sv. Trojica v Slovenskih Goricah in Brezje. Tega leta je ponovno prevzela v oskrbo tudi Sveto Goro. Leta 1907/1908 sta bila pozidana cerkev in samostan na Viču. Provinca je 1910. leta prevzela v oskrbo še župnijo Žabnice z Višarjami. Leta 1914 pa ji je bila izročena še božjepotna cerkev pri Novi Štiti na Dolenjskem. Po 1. svet. vojni je provinca izgubila samostane na Sveti Gori, Kostanjevico pri Gorici, v Žabnicah in v Pazinu. 22. julija 1919 si je privzela sedanje ime »Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa«. Leta 1926 je bila po Plečnikovih načrtih zgrajena še Cerkev tu v Šiški, leta 1937 pa

je bila ustanovljena tudi postojanka za Bežigradom. Zgodovina gradenj cerkva, samostanov, selitev in drugih preizkušenj je bila izredno razgibana.

Med II. svet. vojno je provinca izgubila samostan v Brežicah, z novo državno razmejitvijo pa je dobila postojanke na Sveti Gori in Kostanjevici pri Gorici (1947), v Kopru (1953 – kjer so frančiškani sedem let upravljali tudi stolno župnijo) in v Strunjanu (1955). Danes ima provinca 13 samostanov v Sloveniji ter en samostan in eno podružno hišo v ZDA. Provinca oskrbuje tudi 3 narodna in kulturna središča v Avstraliji, 2 brata pa sta tudi v misijonih v Francoski Gvajani.

Dragi bratje in sestre!

Kakor sv. Frančišek so iz ljubezni do Križanega črpali moč tudi mnogi zaslužni bratje, člani te province, ki so se odlikovali po bogatem redovnem življenju in nekateri umrli v sluhu svetosti, kot na primer:

1. br. Hieronim Wahner, slikar, ki je pokopan v stolnici v Fermiju (+1628) in Blaž Farčnik, akademski slikar, ki je poslikal nemalo cerkva in samostanov (+1945).

2. p. Hugo Vodnik, večkratni provincial v Sloveniji, na Sardiniji in na Hrvaškem, pridigar, umrl v sluhu svetosti l. 1785.

3. Provinca je dala kar nekaj znamenitih misijonarjev kot so bili p. Oto Skola, Baragov misijonar med Indijanci, p. Peter Krstnik Turk, odličen misijonar na Kitajskem (+1944), p. Engelhard Avbelj, misijonar na Kitajskem, rektor bogoslovja in generalni prokurator (+1928).

4. Glasbeniki in skladatelji: p. Hugolin Sattner, p. France Ačko, p. Angelik Hribar.

5. Provinca se ponaša s slavnim p. Stanislavom Škrabcem, ravnateljem domače gimnazije, svetnikom goriške nadškofije, odličnim in znanim slavistom, urednikom revije Cvetje (+1918).

Da ne omenjam na stotine gimnazijskih profesorjev na frančiškanskih gimnazijah, kjer so se vzgajali tudi mnogi znanstveniki, duhovniki, če omenim le poznejšega škofa Janeza Frančiška Gnidovca (10 let), njegova 2 brata, Otona Zupančiča, Dragotina Ketteja in drugi, ki so se šolali in vzgajali na novomeški frančiškanski gimnaziji.

Največ pa so za Božje kraljestvo v vseh stoletjih naredili tisoči spovednikov, ki so odpirali studenice milosti in Božjega usmiljenja na sto in sto tisoče spovedancem, zlasti v božjepotnih svetiščih, na desetine vnetih pridigarjev na misijonih po Sloveniji.

Za vse skozi stoletja opravljeno delo, duhovno, dušnopastirsko in kulturno, se v imenu vseh slovenskih škofov danes zahvaljujem. Naj Frančiškova karizma uboštvu in veselega služenja, ki jo utelešate in živite v Cerkvi na Slovenskem od Sv. Trojice v Slovenskih Goricah do Kopra, od Brezij do Novega Mesta še dolgo prinaša duhovno svežino, sonce v Gospodov vinograd v raju pod Triglavom.

Amen.

POSTULAT

Nakazala sta se dva kandidata, eden je bival dobra dva meseca v novomeškem samostanu. Zaenkrat se nista odločila za vstop v naš red.

NOVICIAT

Prve zaobljube br. Damjana na Trsatu

Vsako leto, ko ob začetku jeseni začnemo pobirati sadove na poljih, vrtovih in vinogradih, se ponavlja lahko tudi v naši provinci veselimo sadov Božjega dela. Letos, po enem sušnem letu, smo bili, navkljub siceršnji letošnji krizi pridelkov, spet lahko priča bogatemu sadu prvih zaobljub našega brata Damjana. Ob zaključku noviciata, ki ga je preživel v zagrebški provinci na Trsatu, je skupaj z ostalimi šestimi novinci v roke svojega provinciala p. Staneta Zoreta, izrekel prve začasne redovne zaobljube za eno leto.

Svetišče Majke Božje Trsatske je v soboto, 30. 8. 2014, sprejelo Frančiškove brate in njihove provincialne ministre iz treh provinc; Hrvatska franjevačka provincija svetih Cirila i Metoda (5 novincev), Franjevačka provincija Sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri (1 novinec) in Slovenska franči-

škanska provinca sv. Križa (1 novinec). Tudi sorodniki zaobljublencev so se prišli veselit obratnih sadov. Po letu noviciata so novinci dozoreli do mere, da so lahko svobodno izrekli svoj: »Evo me!« ter obljubili, da se bodo z vsem srcem predali bratstvu z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.

»Fra Damjan« je tako zaključil »leto izgnanstva« ter se vrnil v Ljubljano, kjer bo v skupnosti bratov z začasnimi zaobljubami nadaljeval svojo redovno pot za Kristusom. Želimo mu, da bi bil po priprošnji sv. Frančiška vsak dan tesneje združen s Križanim in Vstalim ter da bi mu Mati Marija razvezovala vozle greha, vozle zaobljub pa vsak dan bolj učvrščevala.

br. Jan Dominik Bogataj

Preobleka in začetek noviciata za brata Alena in Jana Dominika

Na praznik Malega šmarna smo se nekateri bratje zbrali na Sveti Gori, da bi pokazali veselje nad dvema novincema, ki sta se odločila hoditi po poti sv. Frančiška skupaj z nami, pa tudi da bi skupaj podoživeli svoj sprejem v noviciat. Slovesnost se je začela ob 16.30 s preobleko novincev, sledila pa je praznična sv. maša, ki jo je vodil p. Stane s somašniki. Po maši pa je za brate, sorodnike in povabljene prijatelje naših

dveh novincev sledila pogostitev v samostanski obednici. Nekateri izbranci pa smo na koncu pogostitve odšli še na Svetogorski zvonik ter do kipa sv. Frančiška.

Na koncu pa naj velja še povabilo za molitev za njuno stanovitnost ter za nove duhovne, redovne in misijonske poklice.

br. Damjan Kern

Srečanje novincev JSK v Samoboru

Zadnja leta je v okviru južno-slovanske konference ponujena možnost, da se novinci vseh provinc srečamo že v septembru ter tako skupaj krenemo na enoletno pot noviciata. Letos je srečanje pripravila zagrebška provinca sv. Cirila in Metoda. Kratko – tridnevno – srečanje pomeni za vse novince in magistre možnost tka-nja in utrjevanja vezi, medsebojne delitve ter pričevanja drug drugemu.

Nastanjeni smo bili v *Kuči susreta Tabor*, kjer je mnogo let deloval znani p. Zvezdan Linić, na katerega grobu naj bi se že dogajala različna uslišanja. Spoznali smo mesti Čakovec in Varaždin, kjer je več njihovih samostanov. Srečali smo se z znanim p. Bonaventuro Dudo, ki nam je kljub svojim letom zatrdil, da je »še vedno, sicer malo starejši, novinec«. Bili smo tudi v mešani skupno-

sti Cenacolo v Varaždinu. En cel dan smo posvetili predstavitvam ter spoznavanju preko druženja, športa in ogleda Samobora. Tretji dan pa smo bili gostje v njihovem osrednjem samostanu v Zagrebu na Kaptolu. Po ogledu mesta smo srečanje zaključili z bratskim obedom v čudoviti »samostanski blagovaonici«.

V vseh šestih provincah je letos 39 novincev; 12 iz province Bosna Srebrena, 10 iz Hercegovine, 10 iz zagrebške province sv. Cirila in Metoda, 4 iz splitske province sv. Hieronima, 2 iz Slovenske province in 1 iz zadrške provinca Presvete-ga Odrešenika. Vsem bratom želimo gorečnosti, svetosti in poguma; da se spomladi spet srečamo na romanju v Assisi.

br. Jan Dominik Bogataj

Moj vtis s srečanja novincev

Vsako leto je v začetku jeseni srečanje frančiškanskih novincev južnoslovanske konference. Letos je bila udeležba tudi iz Slovenije, saj je letošnja žetev pri nas na Frančiškovi njivi kar dobro uspela. Na Sveti Gori ponovno deluje noviciat!

Srečanje v Samoboru je bilo zelo bogato. Sprva nisem imel posebnih pričakovanj. Imel sem občutek, da bodo pred nami težki dnevi, predvsem zaradi tega, ker nisem preveč vajen velike družbe in nisem vedel kako se bom znašel med južnimi brati. A me je občutek varal.

Program je bil zastavljen dobro, tako da smo se res lahko družili. Zanimiva so bila mesta, katera smo si ogledali, njihove znamenitosti ter samostani. Duh pa mi je zaplaval še posebej v noči na sredo, ko smo imeli celonočno adoracijo pred Najsvetejšim.

Še vedno sem pod prijetnimi in zanimivimi vtisi, predvsem bratov s katerimi smo se bolj spoznali. Dobro smo se ujeli. Delovali smo zelo sproščeno, odprto; še posebej, ko se je vsaka provinca predstavila. Bili so navdušeni tudi nad našo predstavitvijo, ki jo je vodil br. Jan Dominik, saj smo na hudomušen način bratom pokazali kdo, kaj in kje smo. Posebej pa jih je navdušil tudi profesionalno izdelan kratek filmček o zgodovini naše province.

Poklicani smo, da služimo drug drugemu in se tako dopolnjujemo med seboj in s tem gradimo občestvo našega Gospoda Jezusa Kristusa po karizmi serafinskega očeta svetega Frančiška. Bog daj, da bi bili vedno odprti drug do drugega. Pojdimo s sv. Frančiškom naprej!

br. Alen Ušaj

JUNIORAT

Obnovitev začasnih zaobljub

Na angelsko nedeljo, 7. 9. 2014 smo imeli v centralnem samostanu malo slavlje. Naši bratje z začasnimi zaobljubami: br. Melhior, br. Dominik, br. Boštjanin p. Benedikt so namreč v roke p. provincialu obnovili zaobljubo, da bodo leto dni preživeli živeli v pokorščini, brez la-

stnine in v čistosti. Provincial pa jim je obljubil, da bodo, če se bodo tega držali, prišli v večno življenje.

Vsem bratom ob tem čestitamo in molimo za njihovo stanovitnost.

br. Damjan Kern

Manjši bratje po Čušinu

Letošnje duhovne vaje za začasno zaobljubljenne brate iz Frančiškovih redov – frančiškane, kapucine in minorite – na Brezjah so bile nekoliko drugačne in nekonvencionalne, kar potrjuje že izbira voditelja. Dramski igralec Gregor Čušin, v prvi vrsti mož in oče, pa tudi aktiven katoliški laik, nam je prav skozi te perspektive odstiral pogled na skrivnostno Kristusovo telo – Cerkev, pod vidikom, ki ga je sam naslovil »Telesna teologija«. Ne, nima nobene zveze s Christopherjem Westom in Janezom Pavlom II., ampak prej s Pavlom iz Tarza (1 Kor 12,12 sl.), s katerim smo ob svojem, od Boga podarjenem in po božji podobi ustvarjenem telesu, vstopali tudi v duhovno razsežnost – najprej samega sebe, nato pa tudi bratstva, skupnosti, občestva – Cerkve. Slednjič se je »Telesna teologija« izkazala kot celosten pogled na pot Bogu posvečenega življenja: kot redovnik sledim Kristusu z vsem, kar sem prejel od Njega – s svojim telesom, s čustvi

in razumom, z zgodovino, s padci in rastjo ... V to nas je Gregor Čušin popeljal z vso svojo svežino, iskristovostjo, duhovitostjo, prodornostjo in globino (vključno z močnim osebnim pričevanjem), predvsem pa z iskreno ljubeznijo do Boga in nas, Frančiškovih bratov. Prav gotovo smo manjši bratje s tem izzvani tudi po Čušinu.

p. Andraž Arko

Nova Štifta

Vse dogajanje v Novi Štifti je letos prežeto s 100-letnico prihoda frančiškanov k tej Marijini božjepotni cerkvi. Br. Marijan je z odborom pripravil pestro dogajanje, kar je bilo zaznati tudi v krajevnem tisku. Naklonjenost okolja je obletnici primerna, tako da je udeležba župana g. Milavca pri različnih dogodkih samoumevna. Tako naklonjenost je težko zaznati v drugih okoljih in prilikah, kar kaže na lepo in povezovalno delo Frančiškovih bratov pri Novi Štifti.

Br. Marijan je za obletnico pripravil lično in zgovorno knjigo o 100 letni navzočnosti frančiškanov. Uspelo mu je dobiti donatorje, da je lahko zastoj ponudil zanimivo branje domačinom in obiskovalcem. Knjiga je med tem doživela ponatis.

Knjigi je sledilo veliko drugih dogodkov, ki so povzdignili pomen lepega jubileja: koncerti, razstave, nenazadnje tudi Dan province z lepo udeležbo bratov. Vrhunec slavlja je bilo letošnje žegnanje na Veliko mašo. Kljub deževnemu in hladnemu vremenu je prihajala množica Marijinih častilcev 14. in 15. avgusta, da se priporoči Njenemu varstvu. Odpadli sta obe procesiji, vendar je bilo pričevalno gledati romarje, ki so dve uri stali na prostem pod dežniki. To ni bila tradicija, ampak močna vera.

Letos je samo Novo Štifo doletela personalna menjava, zaradi znanih razlogov. Občestvo se je

v nedeljo, 10. avgusta s hvaležnostjo poslovilo od p. Filipa Rupnika, ki je zadnjih devet let deloval pri Novi Štifti in širše. Kljub svojim letom se je trudil, da bi bili romarji in obiskovalci prijazno sprejeti in deležni duhovne oskrbe. Zelo rad pa je priskočil na pomoč sosednjim župnikom, posebej z delitvijo zakramenta sprave. Praznične dni je p. Filip preživel pri Mariji vnebovzeti in bil neumorno na razpolago romarjem, ki so iskali Božjega odpuščanja. P. Filipu se še enkrat zahvaljujemo za njegovo dolgoletno delo in prijaznost. Na Kostanjevici, kamor ga je nastavilo vodstvo, pa mu želimo zdravja in bratske bližine, da bo z močjo in srčnostjo vršil svoje duhovniško in frančiškansko poslanstvo.

Iz zgubljenega Strunjanskega samostana se je 13. avgusta pri Novi Štifti naselil p. Niko, ki bo kot rektor cerkve nadaljeval poslanstvo predhodnikov.

Ker je september mesec veroučnih začetkov, bomo po nekaj letih zopet poskušali z veroukom. Dogajanja ob 100-letnem jubileju bomo počasi pripeljali h koncu. Zato že danes vabimo vse brate k zaključni slovesnosti, ki bo na frančiškovo (rožnovensko) nedeljo, 5. oktobra ob 15. uri. Provincial p. Stane Zore bo vodil slovesno somaševanje in rožnovensko procesijo. Rjava kuta ima svojo sporočilnost, zato, bratje, lepo vabljeni.

Novo Mesto

Letošnje poletje je v novomeškem kloštru kar hitro minilo. Življenje v naši skupnosti je na svojski način bogatil kandidat Sandi, različne pastoralne obveznosti in dopusti pa so izmenjavali posadko v samostanu.

Prenova kloštrske cerkve, kjer so se že pred leti pojavile razpoke, lepo napreduje. Potem, ko je bila cerkev v mesecu juliju in avgustu zvezana z jeklenimi vezmi in so bile s posebno maso injektirane stene cerkve, so zunanji gradbeni oder popravili. Ostal pa je še notranji gradbeni oder, ki bo »krasil« cerkev še ves mesec september, saj je treba sanirati odpadanje ometa z obokov in razpoke na stropu. Sočasno so se dela nadaljevala zunaj, kjer je bil narejen poseben jašek za odvodnjavanje meteorne vode, utrjeni pa so bili tudi temelji oz. glinena podlaga cerkve.

Dostop do naše cerkve je bil doslej močno otežkočen osebam na invalidskih vozičkih, zato smo stopili v akcijo in se pripravljamo poseben vhod, ki bo brez arhitekturnih ovir (brez stopnic). Le-ta bo umeščen z Jenkove ulice v prehod med cerkvijo in Karmelsko kapelo. Seveda bo ta vhod na voljo tudi za vse z otroškimi vozički, pa tudi za vse, ki teže premagujejo stopnice.

Mesec september nam je prinesel tudi ureditev gotskih oken v atriju in vzpostavitev križnega hodnika okoli Lurške kapele in atrija. Nov prostor (nekdanja Alfonzova soba) dobivajo tudi knjige, ki so sedaj nagnetene v primarni knjižnici.

Vse te prenove in obnove cerkev in samostan pripravljajo na praznovanje 545 letnice prihoda bratov frančiškanov v Novo mesto. V letu obhajanja 500-letnice Slovenske frančiškanske province, se novomeški frančiškani namreč spominjamo tudi 545-letnice našega prihoda v Novo mesto. 31. oktobra 1469 so prišli bratje iz Bosne, od koder so se pred Turki umaknili, preko Karlovca in Metlike, v Novo mesto. Leta 1470 jim je ferentinski škof kot namestnik oglejskega patriarha izročil kapelo sv. Lenarta, leta 1472 pa je bil zgrajen samostan.

To častitljivo obletnico bomo v Novem mestu obeležili takole:

- 3.10.2014, po večerni maši: TRANSITUS – spomin smrti sv. Frančiška
- 4.10.2014, slovesna jutranja in večerna maša ob PRAZNIKU SV. FRANČIŠKA
- 5.10.2014, FRANČIŠKOVA NEDELJA: pri 11.30 maši poje FRANČIŠKANSKI KOMORNI ZBOR; po večerni maši KONCERT NA FRANČIŠKANSKEM VRTU (Matjaž Kastelec & Co.)
- 18.10.2014, ob 18. uri: ODPRTJE FOTO RAZSTAVE ob 500 letnici province, prepeva otroški pevski zbor
- 27.-29.10.2014, od 9h do 15h: LENARTOVE POČITNICE za otroke in mladino
- 27.10.2014, ob 17. uri MOLITEV DUH ASSISIJA
- 31.10.2014, DAN ODPRTIH VRAT (voden ogled ob 10. in ob 16. uri); po večerni maši ORGELSKI KONCERT Snežke Podpečan. Opoldne bomo ob navzočnosti provincialnega ministra in drugih bratov (vsi lepo vabljeni) blagoslovili prenovljene prostore cerkve in samostana.
- 6.11.2014, CELODNEVNO ČEŠČENJE ob patrociniu; sklep češčenja vodi novomeški škof msgr. Andrej Glavan
- 7.11.2014, ob 17. uri: SKLEP FOTO RAZSTAVE ob 500 letnici province, igra priložnostni orkester veroukarjev
- 9.11.2014, LENARTOVA NEDELJA: pri 10. maši poje FRANČIŠKANSKI KOMORNI ZBOR z ORKESTROM

Dragi bratje, vabljeni, da se po svojih močeh udeležite katerega izmed dogodkov pri nas, še posebej v petek, 31. oktobra, na samo obletnico!

br. Janez Papa

Srebrna maša na Brezjah

Da, čisto zares! Ko so nove maše vedno redkejšje, pa toliko bolj hvaležno obhajamo obletnice, posebej okrogle. Viško bratstvo je po odločitvi »višjih« praznovalo tisto najnižjo oziroma prvo, to je srebrni jubilej provincialnega vikarja in viškega župnika p. Marjana pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kjer se nam je pridružil pridružen član p. Tomaž in je nadomestil p. Hieronima, ki je bil na letnem oddihu. Pri tem praznovanju nismo posebej omenjali jubilarčevega rojstnega in godovnega dne. Rojstni dan je obhajal dva dni prej, godovni pa naslednji.

Slavnostni govornik je bil komisar Svete dežele p. Peter, ki nas je spomnil, da pri novi maši postanemo služabniki oltarja in to ostanemo skozi leta, ko vse naše duhovniško delo postane posrebrno in pozlačeno. P. Marjan je na dobri poti, da bo Bog, ki je v njem »dobro delo začel, tudi dovršil«.

Mladi jubilarč, ki je vodil somaševanje bratstva, se je po maši zahvalil za petindvajset let duhovniške službe in pristavil, da želi vztrajati do konca. Ker smo obhajali god mučenca sv. Maksimilijana Kolbeja, je jubilarč omenil tudi rde-

čo barvo. Kdor vztraja v zvestobi in naporu, in vzame svoje poslanstvo zares, mu rdeča barva pristoji, saj gre za nekrvavo mučeništvo. Nisem pa čisto prepričan, če ta omemba rdeče barve ne pomeni tudi kaj drugega. Saj veste, na kaj mislim. Če je jubilarč mislil morda na to, tega ne vem! Naj bo barva kakršna že, da bi le bila tudi zlata.

Temu resnično lepemu in svetemu trenutku pri Marijinem oltarju, je sledil mali »čudež«, pri bratski mizi, namreč da je nam uspelo, da smo bili vsi zbrani. Naše bratstvo je v teoriji v redu, v praksi pa precej posebne vrste, kar se je pokazalo že naslednji dan, na slovesni Marijin praznik, ko sva doma ostala le dva, ki naju štejejo k »Desusu«. Želim, da bi se »čudež«, da smo skupaj, večkrat ponovil. P. Marjanu pa čestitamo in želimo zvestobe še naprej, pa tudi če bo barva, recimo rdeča.

P. Z.

P. S. Letošnja viška srebrnomašnika nista na zunaj obhajala srebrnih maš. Nekateri župljani so spraševali, zakaj ne!

Ministrantski poletni tabor

Novomeški samostan in tamkajšnje bratstvo je od 27.7 do 31.7. gostoljubno sprejelo številne ministrante iz vse Slovenije, predvsem iz frančiškanskih župnij, na duhovno počitniški teden, ki so ga pripravili bratje pod vodstvom p. Ambroža.

Tabor je bil pripravljen z namenom, da bi ministrantom, ki strežejo po naših župnijah in cerkvah omogočili, da nekaj dni preživijo skupaj v spoznavanju drug drugega, samostanskega življenja in predvsem ministrantske službe. Teden je potekal po naslovom »To delajte v moj spomin« saj smo skupaj vstopali v skrivnost obhajanja sveste maše. Vsakodnevna molitev, pripravljene meditacije, pogovori, športne aktivnosti, spoznavanje dolenjske prestolnice in samega samostana - vse to je napolnjevalo te dni. Poseben pečat in vrednost taboru, po besedah samih ministrantov, pa je dajal tudi starosta dela z ministranti p. Pashal Gorjup, ki se je velikodušno odzval povabilu k sodelovanju. Ves teden je že s svojo prisotnostjo, predvsem pa z modrimi besedami, izkušnjami in

dobrohotnostjo spodbujal ministrante k zvestemu duhovnemu življenju, boju proti slabemu in živemu pričevanju v svojem okolju.

Govorili pa smo tudi o poklicanosti vsakega, se učili odkrivati to poklicanost v svojem življenju in odgovarjati nanjo. V ta namen smo imeli zadnjo noč skupno adoracijo v cerkvi, potem pa celonočno češčenje Najsvetejšega, ko smo bratje prevzeli vsak svoj termin, ministranti pa so se nam pridružili skozi celo noč. Molili smo najprej za svojo poklicanost, pa seveda tudi za to, da bi se fantje in dekleta pogumno odzvala Kristusovemu klicu k tesnejši hoji za njim. Tabor naj bo tako spodbuda vsem bratom, da bi obnovili svojo gorečnost za Gospoda, ki se potem kaže v življenju ter je tako edina, ki resnično nagovarja mlade k posnemanju. Gorečnost najprej v molitvi, gorečnost v življenjski drži, gorečnost tudi v besedah, če bo potrebno.

Jan Dominik Bogataj

Študij na Inštitutu sv. Anzelma

Frančiškov tabor v Assisiju

Letošnji Frančiškov tabor za srednješolce je potekal od 18. do 24. avgusta, v mestu polnem močnih zgodb – v Assisiju. Imeli smo se super! Spali smo v domu duhovnih vaj, ki se imenuje *Centro tau*, v kraju Capodacqua blizu Rivotorta. Vsak dan smo se odpeljali do mesta. Hodili smo po poteh sv. Frančiška in sv. Klare, se pogovarjali o njihovih življenjih, poglobili pa smo se tudi v naša osebna življenja ter naša prepričanja. Vsak večer smo v obliki refleksije pregledali dogajanje in predlagali izhodišča za temo naslednjega dne, tako da je bilo vse skupaj zelo sproščeno, odprto in pisano nam na kožo.

Prvi dan smo začeli z molitvijo v oljčnem nasadu izven mestnega obzidja. Po molitvi smo se povzpeli do trdnjave Rocca maggiore. Tam nam je p. Andraž razlagal, da nam ni treba iskati slave in potrditve drugih. Frančišek je postal slaven ravno zaradi preprostosti in ponižnosti. Ni se primerjal z drugimi, razvijal je, kar je Bog vanj položil in to živel. Takšni moramo biti tudi mi, če želimo svobodno zaživeti to, za kar smo ustvarjeni. Ob branju odlomka o Jezusovem krstu smo se spomnili, da smo ljubljene Božji otroci nad katerimi ima veselje. Ne pozabimo: Bog nas vedno „lajka“.

V torek smo se, po Frančiškovih poteh, pogovarjali o tem, da večkrat ne vemo kakšen načrt ima Bog z nami. Večkrat ne vidimo cilja. Ampak ne smemo se ustrašiti. Moramo biti potrpežljivi, zaupati ter prositi Boga pomoči. Treba si je vzeti čas zase in najti biser, ki se skriva globoko v nas. Ob sebi pa imeti prijatelje, s katerimi se lahko pogovarjaš o tem in se ob njih kaj naučiš.

Naslednji dan je bil zelo sproščen, saj smo bili več ali manj ves čas na istem kraju – pri cerkvi Svete Marije Angelske pri Porciunkuli. Po pogovoru na travniku smo se razkropili in vsak je imel čas zase. Nekateri so šli v Prociunkulo, eni k spovedi, drugi so se spraševali o svojem življenju, tretji molili...

Petek je bil prav poseben, saj smo bili v naravi – v Carcerih. Čudili smo se, kako preprosto je tam živel sv. Frančišek s svojimi brati. Glavna tema tega dneva so bili naši talenti: kako jih prepoznati, razviti, izkoristiti in biti hvaležen za njih. Vsak je po uri tišine ob branju evangeljske prilike o talentih povedal, kako ga je nagovoril odlomek. Ugotovili smo, da je Bog vsakemu izmed nas dal drugačne talente, ki jih moramo kar se da dobro izkoristiti.

V soboto smo imeli sveto mašo v kapeli pri Frančiškovem grobu. Po tem pa prosto popoldne. Hodili smo po mestu, si ogledovali znamenitosti Assisija, šli na sladolede, kupovali spominke... Po poti do avtobusa pa peli ob spremljavi kitar ☺.

Zadnji dan smo odrinili na pot že zelo zgodaj, da smo si lahko ogledali še La Verno, kjer je Frančišek prejel stigme. Tam smo imeli tudi zelo lepo sveto mašo – kot vedno poprej – z zvoki kitar. In odhod. Zaustavili smo se še na Kostanjevici nad Novo Gorico, kjer smo prejeli blagoslov ob začetku novega šolskega leta. Na poti domov smo si izmenjali kontakte in izvedeli še za kopico dogodkov, ki jih organizirajo frančiškani letos. Veselimo se, da smo se imeli tako dobro in da se bomo imeli še naprej ☺.

Tadeja Sax

Na lanskoletnem provincialnem kapitlju je bila med ostalimi podana tudi pobuda: »Provincia naj pošlje enega brata na študij formacije za vzgojitelje.« (Imenovanja in tabela 2013) Tako je padla odločitev, da naj se kot novopečeni magister postulantov in bratov z začasnimi obljubami udeležim študija. Ker bi bila udeležba na daljšem, celoletnem študiju nemogoča, je bilo treba najti nekaj krajšega. Tako sem se udeležil intenzivnega poletnega študija (Intensive summer course) na katoliškem Inštitutu svetega Anzelma v kraju Margate (predel Cliftonville) na skrajnem jugovzhodu Velike Britanije.

Udeleženci (duhovniki, redovniki, redovnice in trije laiki – povedali so nam, da tokrat začuda med udeleženci ni bilo nobenega škofa!) smo prišli iz različnih koncev sveta: Indija, Pakistan, Iran, Eritreja, Zimbabve, Kenija, Nigerija, Kolumbija, ZDA, Francija, Irska, Britanija, Nemčija, Poljska, Slovaška ... Že mednarodno barvita skupnost je bila za vse izziv skupnega sobivanja zaradi kulturnih, mestoma pa tudi zaradi jezikovnih razlik – slednje predvsem z vidika zelo svojiskih izgovorjav angleščine, pri čemer je verjetno škotska angleščina bila med najbolj zahtevnimi.

Avstrijski duhovnik Len Kofler, ki vodi Inštitut sv. Anzelma že več kot 25 let, je z mednarodno ekipo sodelavcev (duhovniki, redovnice in še kak laik) razvil integrativni model formacije na trinitarični osnovi, s celostnim pogledom na človeka kot božjo ustvarjanino. V Cerkvi (predvsem na Zahodu) se dojemanje vere in tudi sama formacija vrši bolj ali manj na kognitivni (razumski) in intelektualni ravni, medtem ko se včasih zdi, kot da emocionalna in telesna raven sploh ne obstajata, če pa že, sta bolj ali manj vredni prezira, ali pa vsaj ne posebne pozornosti. Tako se duhovnost navadno zreducira ne neko intelektualno ali kognitivno dejavnost, ko o veri *razmišljam* ter *razglabljam* in ko v molitvi *mislim* na Boga (zato pogosto spovedniki poslušamo o raztresenosti in nezbranosti pri molitvi). Model, ki ga razvijajo na Inštitutu sv. Anzelma vključuje vse razsežnosti človekovega bitja, pri čemer se ne zanemarija tudi kognitivne ravni. Za dovolj dobro formiranega človeka (v našem kontekstu torej redovnika) je potrebno dobro razviti kognitivno/intelektualno raven, hkrati pa poskrbeti tudi za telesno in osebnostno/čustveno (še posebej v smislu osebnostne rasti in soočanja

s svojimi globinami). S tega vidika so na Inštitutu poleg vsem poznanega I.Q. (inteligenci kvocient) v svojem delovanju začeli razvijati in raziskovati tudi E.Q. (emocionalni kvocient – čustvena inteligenca) in S.Q. (spiritualni kvocient – duhovna inteligenca). Tako je način študija in dela skušal zaobjeti vse tri ravni: teoretična predavanja, praktične vaje iz osebnega spremljanja in skupinske dinamike, t.i. »E.Q. bodywork« - vstopanje v čustveno/telesno razsežnost bivanja in verovanja ter slednjič integrativno prepletenost vseh elementov v kontekstu duhovne razsežnosti.

Vidik, ki je morda še posebej vreden omembe: soočanje s čustveno razsežnostjo posvečenega življenja močno odpira boleče področje, ko govorimo o odklonskih vidikih ali »ne-posvečenih« vidikih našega življenja; ko se nesoočanje ali nepredelovanje osebnih in emocionalnih potreb izraža v odklonskem redovnem življenju v smislu »tolajbe« ali iskanja nadomestkov v hrani, pijači, na spletu in njegovih (s)pornih vsebinah, spolnostjo ... Ko se bitka pri tem usmerja navadno na neka poželenja in se tako vrtimo v borbi s skušnjavami, osnovnih osebnostnih in emocionalnih potreb – ki so normalne in povsem legalne – pa ne uresničimo ali zadostimo na primeren način. S takšnimi in drugačnimi temami redovne formacije (tako začetne kot tudi vseživljenjske) smo se med ostalim srečevali v okviru študija.

Moram priznati, da je bilo dokaj naporno in zahtevno – še posebej zaradi natrpanega urnika. Sedemtedenski poletni intenzivni študij je dejansko ekstrakt celoletnega programa, zato tudi taka intenzivnost. Res, da je bilo naporno, a predvsem je bilo bogato – tako glede znanja, novih spoznanj in razsežnosti redovnega življenja, kot tudi izkustva življenja v rasno in nacionalno mešani skupnosti. Slednjič mi je prav v tem vidiku ostal občutek – verjetno bomo tako brez »titlov«, kariernih dosežkov, nacionalne in rasne pripadnosti zaživeli v Nebeškem Jeruzalemu, kjer bo pomembno to, kar sem živel v Ljubezni, nič drugega.

Brate v definitoriju sem tudi spodbudil, da bi se tovrstni študij omogočil vsakomur, ki bi izrazil željo po tem, še prav posebej pa vidim izredno priljubljenost za mlajše brate, ki se po prvih letih pastoralnega dela soočamo tudi s svojimi omejitvami in padci, da bi tudi ob tem lahko naravnali kompas na

pravo pot – ne le z vidika osebnostne in redovne formacije, ampak v celostnem smislu – slednjič tudi kot preventivni vidik pred morebitnim izstopom iz posvečenega življenja. Nenazadnje lahko zapišem tudi to, da mi niti študij socialne pedagogike na Pedagoški fakulteti ni dal toliko znanja in bogatih veščin kot sem jih prejel prav v kontekstu študija na Inštitutu sv. Anzelma. Morda pa tudi zato, ker sem

se v letih od zaključka socialne pedagogike vendarle tudi malo postaral in (upam, da tudi) kaj bolj dozor. Hvaležen za možnost in priložnost, ki mi je bila omogočena, spodbujam k priložnosti tudi za ostale brate, še posebej mlajše (da ne bo sicer pomote – med udeleženci je bila večina srednjih let, kar nekaj pa tudi v svojih poznih šestdesetih!).

p. Andraž Arko

Angeli

Angeli so bitja, ki po svoji naravi popolnoma pripadajo Bogu.

Razdeljeni so na devet stopenj ali redov – vsi nas vodijo do polne blaženosti., medtem ko nas hudobni angeli nas hočejo ločiti od Boga. Dobri angeli pa so z nami, da nas pripeljejo pred božje obličje. Postavimo jih na stopnice:

- **angeli** (nas varujejo)
- **nadangeli** (arhangeli) nas vodijo
- **vladarstva** ((Principates) so naši vodje pri zemeljskih in duhovnih odločitvah
- **oblasti** (Potestates) nas branijo pred napadi hudega duha
- **moči** (Virtutes) zagotavljajo našim dušam moč, da lahko vstopijo v boj
- **gospodstva** (Dominationes) nam pomagajo ohraniti nadzor nad telesom
- **prestoli** (Throni) ovenčajo naš boj z mirom, da lahko nemoteno strmimo v božje obličje
- **kerubi** (Cherubi) razsvetlijo naš razum, da lahko razumemo
- **serafi** (Seraphi) nam pomagajo do najglobljšega spoznanja Boga, ki je ljubezen.

Poznamo sedem nadangelov: poleg Mihaela (vodja vseh nebeških duhov, varuh svete Cerkve), Gabriela in Rafaela še: Uriela, Jehudiel, Sealtiel in Barachiel.

Vsakemu izmed njih je izročen v varstvo en zakrament:

- Sveta evharistija Mihaelu, sveti krst Gabrielu, sveta birma Urielu, sveta pokora Jehudielu, sveto maziljenje Rafaelu, sveto mašniško posvečenje Sealtielu in sveti zakon Barachielu.
- Mihael je borec za božje pravice;
- Gabriel je božji poslanec, glasnik učlovečenja, Marijin varuh;
- Rafael je božji zdravnik, vodnik blodečim, luč slepim, zdravilo bolnim;
- Uriel je božji ogenj, z mečem v desni, s plamenom;
- Sealtiel je prošnja pred Bogom, varuh molitve;
- Jehudiel je od Boga proslavljen, maščevalec;
- Barachiel, Bog blagoslavlja, govoril je z Abrahamom ...

Podobno kot angeli smo tudi mi ustvarjeni po božjem načrtu, vendar smo tako majhni in ranljivi, podvrženi slabostim mesa, komaj se rodimo, že nastopi smrt ...

Angelska nedelja: papež Klemen IX. 1667 ukazal naj bo praznik angelov varuhov na prvo nedeljo v septembru. Od tedaj je pri nas prva septembrska nedelja angelska. To je veljalo za vse avstrijske dežele. Zdaj obhajamo angele varuhe 2. oktobra v vsej Cerkvi.

p. Zdravko

O Marijini podobi na Sveti Gori

Koncem julija tega leta je izšla 38. številka Frančiškove poti, ki obravnava razne Marijine prisposode na Sveti Gori pri Gorici, predvsem pa podobo nad glavnim oltarjem bazilike, ki jo je podaril oglejski patriarh kardinal Marino Grimani leta 1544, naslikal pa Palma senior. Najstarejšo zgodovino te slike je v latinščini napisal in objavil naš gvardijan Gašper Pasconi leta 1746, po kateri je izšel italijanski prevod v Vidmu leta 1841, ki ga je morda priredil Clarus Vascotti, in potem še slovenski prevod v bohorščici, ki ga je priredil po vsej verjetnosti gospod Valentin Stanič in dal natisniti leta 1843 v Vidmu. V moderni slovenščini te knjižice, ki jo je izdelal p. Pavel Krajnik, beremo na str. 44 dobesedno, da Marija »drži v naročju Božjega Sina. Na desni strani ima sv. Joahima (Marijin oče), na levi pa sv. Janeza Krstnika«. Joahim se omenja v uradno nepriznanem Protoevangeliju, ki skuša nakazati pot za razlago stvarnega in vedno živega problema o Jezusovih bratih in sestrh. Ker

pa naši teologi in biblisti tega niso vedeli, so kar naprej zahtevali, da se Joahim prepleška in zamenja s prerokom Izaijo, kar se je uradno izvedlo na Dunaju leta 1913, kjer so pa Marijin lik ohranili v mladostni obliki. Leta 1947 so podobo iz varnostnih razlogov prenesli v Vatikan, kjer so jo pa strokovnjaki ne samo iz lesa prenesli na platno, ampak Marijin mladostni obraz svojevoljno spremenili v podobo debelušne starejše gospe, ki ne more več imeti otrok, in ki jo je zato moral oploditi Sveti Duh. To fantastično prisposodo seveda niso mogli več pripisovati umetniku Palmi, ampak so si izmišljevali celo vrsto neznanih slikarjev kot avtorje, kardinala Grimana dar pa podcenjevali po svoji iznajdljivosti.

Lepo bi bilo, če bi slovenski frančiškani na desnico mladostne Marije znova vrnili svetega Joahima.

PS: Kdorkoli bi imel kakšno težavo pri nabavljanju 38. Frančiškov poti, mu svetujem, da odpre moje spletišče: www.korosak.eu.

Leto Bogu posvečenih

Leto Bogu posvečenih (redovnikov) bo potekalo od 30. novembra 2014 do 2. februarja 2016. V tem letu se bo »zgodil« tudi generalni kapitelj našega Reda. Kakšen pomen ima omejeno leto, kaj nam bo prineslo, sploh kaj pričakujemo?

Ko so škofje na sinodi leta 1994 govorili o redovnikih, so poudarili: »Za našo stvar gre!« »Okvir redovništva je Cerkev; posvečeno življenje je dar Cerkvi, se rodi v Cerkvi, raste v Cerkvi, je usmerjeno v Cerkev.«

Pred leti smo radi govorili, da ima redovništvo v Cerkvi preroško poslanstvo. Zdaj pa o tem ne govorimo več, saj nam je zmanjkalo preroškega naboja (duha). Podobni smo prazni gumi. Ko je bila za časa kralja Ahaba v 9. stol. pred Kristusom v nevarnosti vera v enega Boga, se je kot meteor pojavil prerok Elija. Njegov največji čudež je bil, da je z močjo svojega duha in besede pripravil popoln preobrat. Prav tako zadnji prerok Janez Krstnik, ki je »da je pripravil Gospodu popolno ljudstvo«, moral zagroziti pokvarjenim ljudem z ognjem in sekiro. Tudi zgodovina Cerkve nam v vsakem obdobju kaže osebe, ki so preusmerile tok zgodovine. Vidno mesto ima naš ustanovitelj sv. Frančišek. Na Slovenskem tožimo, da zdaj nimamo človeka, ki bi mu lahko rekli »oče naroda«. In to velja tudi za Cerkev na Slovenskem.

In vendar ima redovništvo priložnosti prav v tem času, samo zavedati bi se morali svojega poslanstva. Prebuditi bi se morali in se vrniti k »prvotni ljubezni«. Nobena druga ustanova nima tako izrecno določenega poslanstva, kot ga imamo Jezusovi učenci, redovniki pa še posebej, da »smo sol, luč, kvas in mesto na gori«. To poslanstvo je nezamenljivo, sveto in pomembno. Pa smo se mu izneverili, se ga naveličali in ga prikrojili po svoje.

Zaslužni papež Benedikt XVI. je še kot kardinal zaznal nevarnost za redovništvo. Nekdaj močne redovne skupnosti so se zamajale tedaj, ko so njeni člani začeli tarnati, da se ne da več vstajati k nočni ali jutranji molitvi; ko so začeli opuščati meditacije, krajšati in spreminjati molitve, ko je bilo vedno več časa za TV in vedno manj za tabernakelj, ko smo začeli zahtevati proste dneve, ki so postali nedotakljivi, pozabljati

pa na delovne, ko nam je postala redovna obleka odveč ali pa samo še za reprezentanco, ko smo iskali le pravico zase, na dolžnosti pa pozabili, poudarili zgolj humanizem, pozabili pa na »krščanski humanizem«. Radi bi bili sveti, dobri in brezmadežni brez božje pomoči. Samostane smo po tistem spremenili v samske domove, saj v nekaterih samostanih ne srečamo več »redovnika«, pač pa »laika«, in ko pridejo v samostan civilni obiskovalci, nimajo vtisa, da so prišli samostan. In taki gremo k »molitvenemu bogoslužju« v kapelo in obednico in na uradne, npr. definitivne sejne. Od redovne obleke je ostal le kapuc. Sv. Anton bi dejal, da taki redovniki lažejo Bogu in ljudem. »Redovno obleko naj bratje nosijo vsaj doma in v cerkvi pri bogoslužnih opravilih ter na krajih, kjer opravljajo dušnopastirsko dejavnost ali katehezo« (PS 28). O askezi ni več govora niti na duhovnih vajah oziroma duhovnih obnovah. »Službeni« ali namišljeni »lauf« je skoraj neomejen in brezmejen z lepim izgovorom, ki mu moramo seveda verjeti - »vse za zveličanje duš«.

Razvajena družba težko sprejema popravke, ugotavljamo za svetne ljudi, a se tudi nam dogaja enako. Ko se razvade ustalijo, jih je težko spremeniti. Vendar, če jih ne bomo spremenili oziroma odpravili, tudi take, na videz za koga obrobne in nepomembne, ne bo šlo na boljše - kljub letu posvečenega življenja - ne bo izboljšave, ne bo prenove. Človek čisto varo samega sebe, a to je lahko usodno. Naša provinca se je znašla na bolniški postelji in je potrebna zdravljenja. Najbolj nevarno je, če tega ne uvidimo in če nam je vseeno. Naš interes mora biti: prenovljeno, urejeno in pričevalsko redovno življenje. Zato se mora prenova nemudoma začeti v vsaki redovni družini, in še prej osebna. Le prenovljeno redovništvo bo pomenilo tudi prenovno Cerkev in družbe. Redovništva se ne smemo več igrati!

Kdo bi nas mogel prebuditi, vznemiriti in navdušiti za nov začetek? Naš ustanovitelj, saj nam naroča: »Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.« Imamo redovne in cerkvene dokumente.

V razpuščeni (raztreščeni) skupnosti se nihče ne čuti varnega in srečnega. Z odločno in dobro

voljo se doseže marsikaj. »Z dobrimi navadami lahko dosežemo več kot z dobrimi zakoni!« Dobre navade ohranja tradicija, brez nje se vse sprosti zgubi. Sprijazniti se bomo morali, »da so duhovni boji silnejši od človeških bitk, da mora biti vse lepo odkupljeno s solzami«, z naporom. Teh pa nismo več zmožni.

Redovniki imamo svojo pot: »Posvečeno življenje je sled, ki jo Sveta Trojica pušča v zgodovini, da bi ljudje mogli opaziti mik in domotožje po božji lepoti.« Za nas, ki iščemo lepoto, je lep samo Odrašenik (Klemen Al.). Naša pot! Najprej moramo priznati, da smo skrenili. »Nobena pot ni ravna, / nobena pot ni revna, / a vsaka je zahtevna / in tvoja ena sama – glavna« (T. Pavček). Redovno življenje je postalo plehko in daleč od tistega, kar je priporočal sv. Avgustin: »Živite v slogi in edinosti ter drug v drugem častite Boga, katerega tempelj ste.« Pomislimo na opravljanje, sumničanje, podtikanje ... Ponovno bi bilo koristno prebrati zgodbo Eden od vas je mesija. In kakšen ideal je bil npr. samostan za Terezijo Veliko! Ko je v Avili ustanovila samostan sv. Jožefa, je rekla: »Naj bo posvečen sv. Jožefu, ki bo stražil pri vratih, naša Gospa bo bedela pri drugih, in On, Jezus Kristus, bo hodil med nami.« V takih samostanih se je »otipala« svetost in vpliv »samostanske preнове je segel v vse javno življenje takratnega sveta«.

Naš provincial p. Stane nas je pred tremi leti spomnil na pozabljen askezo in na molitev: »Zjutraj je treba vstati in se pridružiti bratom pri molitvi, meditaciji, rožnem vencu ... upoštevati post oči, jezika in trebuha« (prim. Poročila

4/2011). Nekdanji general Carballo pa nas je tedaj povabil k uporabi sekularizma, lagodni brezbrčnosti in površnosti ... Ugotavljal je, da imamo v Evropi veliko cerkev, pa vedno večje število zaspanih kristjanov. Podčrtal je, da nova evangelizacija brez molitve postane stara. Zanimiva je zgodba: pajek je naredil svojo mrežo in jo še enkrat pregledal. Zdelo se mu je, da je navpična nitka odveč, pa jo je prestrigel.

Bilo je usodno: vse je padlo na tla. Za posvečeno življenje je gotovo glavna nitka molitev. »Molitev kaže človeka na kolenih ali v drži globokega spoštovanja, priznanja lastne majhnosti pred brezmejnimi velikimi svetimi Bogom. Molitev pa tudi dviga človeka visoko nad vse ustvarjeno, neposredno pred Božje obličje. V molitvi se pogovarja človek z Bogom« (Haering).

Če zanemarjamo molitev, se Bog vse bolj oddaljuje, nazadnje pa se spremeni v pojem, Jezusova podoba pa otrpne. Nikar ne pozabimo na vsakdanje in na videz nepomembne nitke redovnega življenja!

Kaj smemo pričakovati od leta Bogu posvečenih? To je odvisno od nas samih. Oni zgoraj pa bodo gotovo poskrbeli za kakšen nov dokument, le dušo mu bomo morali vdihniti mi, Bogu posvečeni.

500-letnica province je lepa priložnost za nov začetek, tudi za našo provinco, ki je naša mati.

Velja pa resnica: Senca križa je celo daljša od križa samega!

P. Zdravko

Šola se je že »utirila«, prve šolske ure so stekle in učenci so zavihali rokave. Dober začetek je že pol uspeha. Šola zahteva neko resnost, saj želi učence pripraviti na življenje, ki bo vedno zahtevnejše. Od šole vsi veliko pričakujemo. Imamo različne želje. V naši družbi se čuti potreba, da bi se poleg šolskih predmetov vsi učili tudi ljubiti svoj narod. Vsak človek pripada nekemu čisto določenemu narodu, ki ga ščiti in mu daje kulturo. Narod je skupnost ljudi na nekem ozemlju, ki govorijo isti jezik, imajo skupno zgodovino, kulturo, usodo. Narod je več kot država. Država je zgolj pravna oblika naroda.

Ko prideš v tujino, te vprašajo, od kod si. Odgovor je: »Iz Slovenije!« V domačem kraju običajno vprašamo: »Čigav si?« Po navadi povemo kar rodbinsko oziroma domače ime: »Čebulov!« Če te pa vprašajo: »Kdo si?« pa povemo priimek in ime.

Ljubiti svoj narod je naša dolžnost. In če bomo ljubili svoj narod, se bomo gotovo potrudili, da ga bomo poznali; poznali našo zgodovino, kulturo, običaje, navade in svoj jezik, narodno pesem in še marsikaj drugega. Ne smemo biti brezbrizni, ampak prispevati svoj delež za blaginjo vseh. Pač po svojih močeh in zmožnostih. Ljubiti svoj narod pa ne pomeni druge sovražiti, ampak jih spoštovati, se veseliti njihovega napredka in se od njih tudi učiti. Danes to preprosto povemo, ko pravimo, da se moramo zavedati svojih korenin. Učitelji imajo pri tem izjemno nalogo: učencem vcepiti ljubezen do lastnega naroda.

Drugo, kar bi se morali učenci učiti, pa bolj zadeva njihove starše. To je, da se poleg šolskih predmetov učijo tudi praktičnega/ročnega dela za vsakdanje življenje. To je šola za življenje. Otrok si mora pridobiti praktične izkušnje in se usposobiti za realno življenje. Nekdo lahko odlično obvlada neki šport, a za vrt nima nobenega čuta. In potem se zgodi ... (85-letni mož ima skrbno obdelat vrt z različno povrtnino. In ko sem sina – nekdanjega učenca – vprašal, če očetu kaj pomaga, mi je pokazal pohodne čevlje in palice! In ko bo oče omagal, bo vrt zaraščen! Nič koliko takih primerov poznamo!) Dekle zna morda plesati, a sobe nima urejene. Vzgojitelji že opozarjajo, da bi moralo biti danes več praktičnega pouka. Vsaka družina, ki nima lastne zemlje, naj bi najela nekaj zemlje, da bi imeli otroci stik z zemljo in možnost za delo. (Mlad očka je kupil manjši vinograd samo zato, da lahko otroke zaposli z delom! Saj je zelo žalostno, če mora mati pozneje priznati: »Vzgojila sem tri lenuhe!«)

Starši so nesrečni, ko se zavedo, da otroci niso za nobeno rabo. Danes je vse preveč udobno: otrokom ni treba več hoditi peš, prikrajšani so za vsak napor. Vse to pa ima pozneje posledice.

Govoriti o delu ni brez pomena. Staro pravilo je: Brez dela ni jela! Mladim bo treba privzgojiti spoznanje, da je treba za kruh delati, in željo, da bi imeli dovolj kruha z domačih polj, zelenjave z domačih vrtov, pijače in sadja iz domačih sadovnjakov in rujnega vinca iz domačih vinogradov. Pa tudi učiti jih razlikovati delovne dni od praznikov in z denarjem prav ravnati, tudi varčevati, sicer ga bo vedno manjkalo. Vse to je tesno povezano z vzgojo. Teorija in praksa. Brez teorije se praksa hitro pozabi. Pa tudi praksa brez teorije nima trdnih temeljev. Zelo pomembno je pravilo: Repetitio est mater studiorum (ponavljanje je mati učenja). Vaja dela mojstra! To velja za vsa področja. Ljudje se učimo počasi, pozabljamo pa hitro. Zato moramo vse, kar znamo, vedno dopolnjevati. Branje je na primer pogoj za uspešno šolanje, branje je tudi pot do leposlovja. Starši, učitelji in vzgojitelji se morajo izogniti butalskemu načelu: Če sam ne znam, bom pa druge učil!

Ker nihče vsega sam ne ve, je dobro prisluhniti drugim, npr. preroški pridigi grškega svetniškega starca Porfirija. Ta dobrosrčni starček je govoril ostro, a iz srca. Srdito je grajal nerazumne starše, ki razvajajo svoje otroke, kvarijo njihove osebnosti, jih privajajo k življenju v nepotrebnem in nezaslužnem obilju. Vprašal je starše: Ali je razvajan človek lahko dober kristjan? Kje ste videli, da je egoist dober? Ali je lahko tak človek koristen? Komu? Starši, kaj delate iz svojih ljubljenih otrok? Vcepljate jim navado brezbriznega življenja na tuj račun. Ne smemo otrok vzgajati za pohlep in požrešnost, otrok, ki so nesposobni za žrtve in odrekanje. Potrošništvo nas dela sužnje umetnih želja. Hrepenimo po nečem, brez česar lahko živimo. Kdor se ni sposoben odrekati in biti skromen in zadovoljen s tem kar ima, bo zlahka postal tat, goljuf. Njegov pohlep bo pahnil v pogubo mnoge. Živel bo v stalnem in vse bolj globokem suženjstvu lastnih strasti. Starši, vzgajajte svoje otroke, da bodo svobodni! Takšnim angeli božji pomagajo, je sklenil Porfirij svojo pridigo. (Povzeto po: Božje okolje, 3/2014)

P. Zdravko

Kocbekovo življenje se po smrti še zdaleč ni dokončalo, trdi Andrej Inkret. Res se Kocbek vedno znova omenja v najrazličnejših povezavah. Slovenski narod je v 20. stoletju zaznamovan s Kocbekom. Ta nekdanji ministrant, bogoslovec in pozneje borec se je učil demokracije v Franciji, v Rusiji pa je zahrepenel po duhovnosti, ki jo je zaslutil v preprostih vernikih, ki so se na kolenih posvečali Njemu, ki vse presega.

Kot kristjan se je aktivno vključil v osvobodilni boj v prepričanju, da se bo končal v narodov blagor in srečo vsakega človeka, v resnici pa se je končal zelo drugače. To je postal eden od razlogov za kasnejši Kocbekov nemir. »Rečemo lahko, da je Kocbek doživljal hudo stisko ob spoznanju, da se niso uresničili svetli cilji osvobodilnega boja, o katerih je nekdanj v skladu s svojo vizijo bil popolnoma prepričan, da bo do njih prišlo« (Grmič). Drugi razlog za njegov nemir je bila njegova izrinjenost in boj kot po letu 1950. Tretji in najtežji vzrok za njegov večni nemir pa je bilo opravičevanje medvojnih likvidacij političnih nasprotnikov. »Vsekakor pa je Kocbeka že od vsega začetka posebej vznemirjal problem likvidacij političnih nasprotnikov« (Grmič). (Med predavanjem, ki ga je imel Grmič ob 100-letnici Kocbekovega rojstva (2004), je to trditve ustno komentiral, češ da je Kocbek šel tu predač, česar krščanska moralka ne dopušča!)

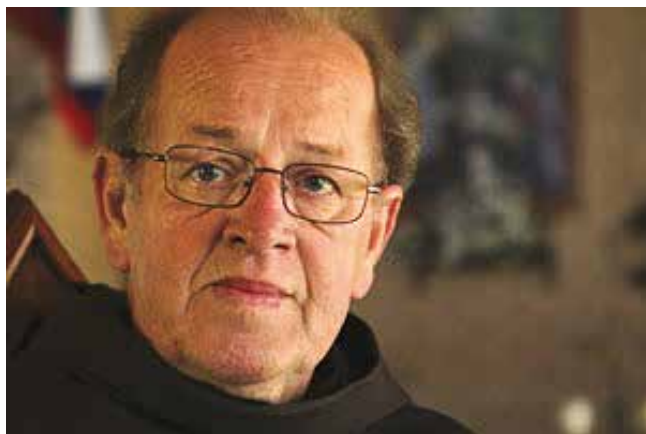
Kocbek je bil v celoti krščanski človek. Redno je zahajal k maši k frančiškanom ali uršulinkam, tudi takrat, ko je bilo to najbolj nezaželeno. Svoje vere ni nikoli skrival. Ni pa pravi čas in v celoti spregledal igre, ki so jo z njim igrali komunisti. Vse, kar ga je posebej težilo, je ob 70-letnici življenja (1974) povedal v intervjuju z Borisom Pahorjem, ki smo ga lahko brali v drobni knjigi *Edvard Kocbek, pričevalec našega časa*. A tudi s tem se ni mogel pomiriti svoje vesti. Seveda so Kocbeka vznemirjali izvensodni poboji po vojni. Grmič: »Hudo ga je prizadelo prikrievanje pokola domobrancev in zanikanje vsake krivde za to zločinsko početje, kar zadeva vrhove komunistične oblasti.« Kocbek je bil evangelijsko zavzet pričevalec svobodne krščanske misli, pa vendar ni bil povsem čist. Del odgovornosti je padlo tudi nanj. Torej velja: prava vera ni brez greha! Grmič je

mnenja, da so imeli tudi zločinci težko vest, zato so se toliko bolj besno odzivali, če jih je kdo na to početje spomnil. In prav to je storil Kocbek!

Kaj pa moj osebni spomin na Kocbeka? Leta 1974 je pri Mohorjevi družbi izšla knjiga *Svoboda in nujnost*, zaradi katere se je Grmič osebno oglasil pri Kocbeku, ki je bil obiska vesel. To knjigo smo na Viču brali pri kosilu, kar sta z zanimanjem poslušala p. Benjamin Tomšič in prof. Aleksič. Inkret opisuje, kako je knjigo Edvard Kocbek, pričevalec našega časa prinesel čez mejo. Skoraj na enak način sem jo »prišvercal«, ne da bi to vedel, tudi jaz. V Gorico smo se napotili p. Bernardin in p. Viktor (v nadškofijskem arhivu sem iskal nekatere podatke, pri čemer mi je ljubeznivo pomagal arhivar dr. Rudolf Klinec). Ustavili smo se v knjigarni in pozoren sem postal na omenjeno knjigo, ne da bi vedel, kakšen vihar je povzročila. Na meji ni bilo problemov. V avto je celo prisedel carinik, ki je zaključil službo. Doma pa sem začel brati, posebej zato, ker se je začela gonja proti Kocbeku. Na skrivaj sem knjigo posojal – šla je iz torbe v torbo in iz roke v roko; med prvimi je bil prof. Aleksič – in ker je bila slabo vezana, je razpadla in nazadnje je pri nekom obtičala, pa še zdaj ne vem, pri kom. Oseben stik pa sem s Kocbekom imel na Bokalcu, kjer sem ga – vse tako kaže – zadnji obhajal. Misli so se mu trgale, ko mu je žena Zdravka prinesla njegovo novo knjigo *Pred viharjem*, ki je bila zaradi nekaterih stavkov za nekaj časa prepovedana. Na ušesa je vlekel 'nekdo', ki je 'spremljal' Kocbeka na vsakem koraku. Ta špicelj je težko prenašal moj obisk pri Kocbeku, ki je z veliko pobožnostjo in s sklenjenimi rokami sprejel sveto obhajilo. Ta novica pa je razveselila prof. Mirka Mahniča, ki jo je sprejel z veliko pozornostjo.

Kocbek je na koncu trpel zaradi bolezni, predvsem pa zato, ker bi moral še toliko stvari povedati, pa ni mogel več. Živeti je moral z »bremenom blažene krivde«. Zato lahko pritrdimo mnenju Andreja Inkreta: »Kocbekovo življenje se po smrti še zdaleč ni dokončalo.«

P. Zdravko Jakop

+ P. Janez Tretjak

Nagovor ob pogrebu 29. julija 2014

Slab mesec dni manj kot eno leto je od najinega zadnjega potovanja. Spremljal sem ga iz Avstralije nazaj v Slovenijo. Ko sva na letališču v Dubaju čakala na letalo za Dunaj, sem z njim naredil pogovor. Na koncu pogovora je povzel temeljne poudarke, nekakšno oporoko svojega življenja. Takole je dejal: „Kot sem ti povedal, mi je ta skupnost (Slovenci v Avstraliji) veliko pomenila. Čeprav so bila včasih tudi posamezna nerazumevanja. Veliko smo naredili. Na vsakem obisku pri teh ljudeh sem se veliko naučil.“

Bolnike sem imel vedno za najpomembnejšo skupino, za katero sem se hotel zavzemati. Tudi ob slovesu mi je bilo to posebej pred očmi. Čeprav duhovnik med njimi ne bo več stalno navzoč, iskreno upam, da bo vera med njimi živela še naprej. Kajti tja sem šel zato, da bi jim pomagal živeti z Bogom, da bi jim pomagal utrjevati njihovo vero. In iskreno želim, da bi ti moji rojaki tudi v prihodnje ostali zvesti Bogu in slovenskemu narodu.

Ob tem moram posebej spregovoriti o so-bratih, ki so bili tukaj. Kjerkoli in kadarkoli sem potreboval njihovo pomoč, so mi šli na roko. Od p. Antona, p. Metoda, pa potem p. Cirila, laiške misijonarke Marije – vsi so mi znali prisluhniti in mi pomagali, če sem kaj spregledal. Stali so ob meni, da sem stvari zmogel. Tudi prejšnja generacija, p. Bazliji in p. Valerijan, oba sta mi dala vsak svoje bogastvo. Vsem sem zelo hvaležen. Brez njihove bližine in pomoči morda včasih sploh ne bi šlo. Bogu in vsem njim se zahvaljujem za vse.“ S temi besedami je končal pripoved o svojem triin-tridesetletnem bivanju in delovanju v Avstraliji.

Janez Tretjak, naš p. Janez, se je rodil 21. avgusta leta 1945 v kraju Dolže, župnija Št. Ilj pod Turjakom. Oče je bil Franc in je bil kmet, mami pa je bilo ime Ivana z dekliškim priimkom Strgar. Krstili so ga kmalu po rojstvu, 25. avgusta 1945,

deset let pozneje pa je prejel še zakrament svete birme, oboje v domači župniji.

Ko je prerasel otroštvo in mladost, je nekaj časa delal v rudniku v Velenju, ki je bil v tistem času pravzaprav ena redkih možnosti za zaposlitev. Tam je okusil, kako trd je lahko knapovski kruh, po drugi strani pa tudi kako trdno in neomajno je njihovo tovarištvo. Vendar ga je nekaj vleklo drugam. Gimnazijo je obiskoval v Želimlju, po končani vojaščini pa je odšel v grkokatoliško semenišče v Zagrebu kot frančiškanski kandidat z namenom, da študira teologijo.

Po drugem letniku je 4. septembra 1972 s preobleko v samostanu na Kostanjevici v Novi Gorici vstopil v frančiškanski red. Na prošnji za sprejem v noviciat je zapisal, da želi služiti Bogu v duhu svetega očeta Frančiška kot biritualist. Noviciat je končal 26. avgusta 1973, ko je naredil prve zaobljube v Metliki, kjer jih je po provincialovem pooblastilu sprejel p. Luka Pogačič. P. Luka, ki je p. Janeza navdušil za grkokatoliški obred, je v Metliki upravljal grkokatoliško župnijo.

Študij je nadaljeval na teološki fakulteti v Zagrebu, živel pa še naprej v grkokatoliškem semenišču. Po treh letih neslovesnih zaobljub je aprila 1976 napisal prošnjo za slovesne zaobljube, ki jih je želel „narediti prostovoljno in premišljeno, da bi popolnejše služil Bogu in ljudem.“ Slovesne zaobljube je potem naredil 2. maja 1976 v grkokatoliški župniji v Radatovičih, sprejel pa jih je rektor semenišča v Zagrebu g. Ivan Puković.

Takoj po zaobljubah je bil posvečen v diakona, in sicer 3. maja 1976 v stolnici v Ljubljani, dober mesec pozneje, 29. junija 1976 pa je bil skupaj z drugimi frančiškanskimi novomašniki v Nazarjah posvečen v duhovnika.

Za njegovo prvo službeno mesto so predstojniki izbrali župnijo Svetega Frančiška v Šiški, kjer

je bil kaplan. Po dveh letih je bil prestavljen za kaplana v naš centralni samostan na Tromostovju v Ljubljani. Prav leta 1978, ko je bil prestavljen na Tromostovje, sta se srečala s p. Valerijanom Jenkom, ki je prišel na dopust, in ga vprašal, če bi hotel iti v Avstralijo: „In jaz sem rekel, da bi šel. Ne vem zakaj. Sam sem bil namreč prepričan, da sem rojen za Belo krajino, kjer sem prej že nekaj časa živel.“ Začeli so urejati dokumente za pridobitev vize. Postopek se je zaradi zdravstvenih težav nekoliko zavlekel, tako da je p. Janez čez dve leti, v začetku februarja 1980, prišel v Sydney v Avstraliji.

Tam je najprej nekaj časa pomagal p. Valerijanu pri pastoralnem delu v slovenskem verskem središču v Merrylandsu, vendar ga je p. Inocenc Ferjan, ki je bil v Adelaidi, kmalu povabil, da je imel duhovno pripravo birmancev na birmo. Ob tej priliki mu je tudi povedal, da se namerava sam vrniti v Združene države, p. Janezu pa bo prepustil vodstvo verskega središča v Adelaidi. Tam je p. Janez potem ostal vse do 19. avgusta lani, ko se je po triin-tridesetih letih služenja Slovincem v Avstraliji vrnil domov.

To življenjsko zgodbo p. Janeza, ki je sestavljena iz posameznih postaj najprej njegove priprave na redovništvo in duhovništvo, potem pa njegovega duhovniškega služenja, močno prepleta misel, ki jo je leta 1975, se pravi leto dni pred posvečenjem, napisal provincialu p. Polikarpu. V pogovoru, ki ga je imel z rektorjem semenišča, mu je rektor povedal, da „Bog vodi preko preizkušenj do oltarja. V to sem jaz trdno prepričan, da je trpljenje potrebno.“

Trpljenje, povezano z njegovim zdravjem, je bolj ali manj spremljalo vso njegovo redovniško pot. Ko je bil pred dvema letoma na dopustu, je ob vrnitvi v Avstralijo v Zürichu na letališču pa-

del na tla in samo prisebnemu ravnanju navzočih se je lahko zahvalil, da je ostal živ. Za še dve leti vedno bolj stopnjevanega trpljenja. „V to sem jaz trdno prepričan, da je trpljenje potrebno.“

Verjetno mu je prav ta osebna izkušnja boleznin in nemoči pomagala, da je znal na poseben način razumeti in nagovoriti bolnike in ostarele. Ko je škof prosil za pastoralne delavce v bolnišnici, se je p. Janez odzval na njegovo prošnjo in od devetdesetih let do leta 2009, ko je bil sam operiran na srcu, dežural v bolnišnici. Dežuren je bil en teden na približno mesec in pol – podnevi in ponoči. Povedal mi je, da se je zgodilo, da je moral v eni noči trikrat k bolniku. In bolniki so mu bili za to hvaležni, tako tisti, ki ga niso poznali – k njim je prišel samo kot duhovnik, ki jim je prinesel Jezusa, kot tudi tisti, ki so bili njegovi, del njegovega občestva in je k njim prišel kot njihov p. Janez. Njegov čut za bolne in onemogle je pokazal tudi v domu ostarelih, kamor je hodil maševat. Za ljudi je vedno našel prijazno besedo in jih razvedril v njihovi osamljenosti in bolezni.

Svoje duhovništvo je razdal tudi različnim narodnim in redovnim skupnostim, ki so ga potrebovale. Čeprav ga je vsaj na začetku močno omejevalo pomanjkljivo znanje angleščine, je z veseljem in pripravljenostjo priskočil na pomoč tam, kjer so ga potrebovali: maševal je Madžarom, Vietnamcem in Hrvatim, ki jih je zlasti spovedoval, maševal je za avstralske sestre Svetega Jožefa, za malteške sestre, za sestre Klanjateljice Krvi Kristove (njihov duhovni spremljevalec je bil skoraj dvajset let).

Medtem pa je še zgradil cerkev. Ko je prišel v Adelaido, so se zbirali v kapel, ki je bila urejena v hiši na mestu sedanje cerkve. Najprej ni nikomur prišlo na misel, da bi zgradili svojo cerkev. Potem se je ideja rodila in začela rasti. Število naspro-

tnikov je kopnelo, navdušencev je bilo vedno več. Začeli so graditi in tudi zgradili ter blagoslovili cerkev Svete Družine. „Ta blagoslov je bil za skupnost velikansko veselje. Ko me vprašajo, kaj je bil najlepši dogodek mojega bivanja v Adelaidi, vedno brez oklevanja povem: blagoslov cerkve,“ je povedal p. Janez.

Ker je bil večino tedna sam, so mu samoto krajšali hišni prijatelji in cela vrtnarija orhidej in drugega okrasnega cvetja, tako da so mu nekatere gospe to kar malo zavidale. On pa se je z vsem tem pogovarjal, delil razpoloženja svoje duše, jih hvalil in ljubkoval, ali pa se včasih nad njimi tudi razjezil. Z njimi je delil življenje.

Od božiča naprej je bil p. Janez zelo bolan. Skoraj več časa je preživel v bolnici kot doma. V tej bolezni, ki se je na koncu iztekla v njegovo smrt, je našel pozorne ljudi, ki so mu skušali pomagati z vso človeško toplino in strokovno usposobljenostjo. Zahvaljujem se zdravnici dr. Cirili Pušnik in osebju slovenjegraške bolnišnice za skrb in pozornost, ki so ju pokazali pri zdravljenju p. Janez in pri lajšanju njegovih bolečin. Posebna zahvala tudi svakinji gospe Jožici Tretjak, ki je v njegovi bolezni

z velikim občutkom in požrtvovalnostjo skrbela zanj, ko je bil doma, in ga obiskovala v bolnišnici. Hvala lepa tudi duhovnikom, ki so mu prinašali obhajilo, ki mu je pomagalo nositi križ za Jezusom

Ob smrti p. Janeza izražam v imenu slovenskih frančiškanov sožalje njegovi sestri in bratu, svakinji ter nečakom in nečakinjam. Sožalje so izrazili tudi pastoralni delavci iz Adelaide s škofom Philipom Wilsonom, naši bratje iz Avstralije, bivši častni konzul Alfred Brežnik in vsa slovenska skupnost v Avstraliji.

Naj vam povem še zadnjo misel, ki sva si jo izmenjala ob obisku v bolnici. Ko sem se poslavljaj, sem ga prosil, naj moli zame in za brate province. On pa je odvrnil: „Vi pa zame.“ Dragi p. Janez, naj tvoja molitev in prošnja v večnosti za nas ne preneha. Prosi za našo Cerkev, za provinco, prosi za nove duhovne poklice. Pa tudi mi bomo v svojih molitvah tebe polagali v naročje Božjega usmiljenja, kjer ni več ne stiske ne bolečine in kjer Bog osuši vse solze naših oči. Počivaj v miru, p. Janez.

*p. Stane Zore
provincial*

Sožalje veleposlaništva v Canberri

Canberra, 29. 7. 2014

Ob izgubi dolgoletnega slovenskega duhovnika v Adelaidi, p. Janeza Tretjaka, izrekam v imenu Veleposlaništva Republike Slovenije v Canberri in v svojem imenu iskreno sožalje svojcem, slovenski verski skupnosti v Avstraliji ter frančiškanskemu redu.

P. Janez nam bo ostal v spominu kot nesebičen skrbnik slovenske skupnosti, saj si je v dolgih letih delovanja vseskozi prizadeval za oživljanje in ohranjanje slovenstva med tukaj živečimi rojaki.

Naj počiva v miru.

*Mag. Tanja Mljač
začasna odpravnica poslov*

➤ **BREZJE**
Brezje 72
4243 BREZJE
tel.: (04) 537 07 **
fax: (04) 537 07 20
brezje@ofm.si
Za pos. brate namesto **: 02 - Jan;
03 - Leopold;
04 - Polikarp;
05 - Bonaventura;
07 - Tadej;
08 - Leon;
09 - Tomaž;
18 - Robert;
26 - Zakristija;
00 - Romarski urad

➤ **KAMNIK**
Frančiškanski trg 2
1241 KAMNIK
tel.: (064) 179 910
kamnik@ofm.si
p. Mari 040 296 319
p. Pashal 0593 66 486
p. Lavrencij 0593 66 480
p. Ernest 0593 66 481
p. Franci 0593 66 484

➤ **KOPER**
Destradijev trg 10a
6000 KOPER
tel.: (0590) 73 470
fax: (0590) 73 475
koper@ofm.si
p. Andrej: 72
p. Boris: 79
br. Lucij: 71

➤ **LJUBLJANA - CENTER**
Prešernov trg 4
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 242 9***
Za pos. brate namesto ***:
300 - porta;
310 - Stane, prov. minister;
311 - faks - provincialat;
312 - Miran;
313 - faks - hiša;
314 - Christian;
318 - Janko;
322 - Marko;
323 - faks - Marko;
324 - Edvard;
328 - Ksaver;
332 - Ambrož, gvardijan;
336 - Vid;
337 - Pavle, župnik;
341 - s. Ivana;
351 - klerikat sp. - Benedikt,
Boštjan, Jan Dominik, Alen;
353 - klerikat zg. - Dominik,
Melhior;
355 - Andraž, vikar in magister

➤ **LJUBLJANA - BEŽIGRAD**
Küzmičeva 6
1000 LJUBLJANA
tel.: (0590) 717 **
lj.bezigrad@ofm.si
Za pos. brate namesto **: 21 - Regalat;
22 - Viktor;
25 - Jernej

➤ **LJUBLJANA - ŠIŠKA**
Černetova 20
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 583 72 70
fax: (01) 583 72 99
lj.siska@ofm.si
Za pos. brate namesto 70:
77 - Silvin;
80 - Bogdan;
82 - Gregor

➤ **LJUBLJANA - VIČ
in Komisariat za
Sv. deželo**
Tržaška 85
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 244 42 52
fax: (01) 244 42 53
lj.vic@ofm.si
Za pos. brate namesto 52:
56 - Anton;
57 - Hieronim;
58 - Zdravko;
59 - Marjan;
61 - Tadej;
62 - Andrej;
50 - Komisariat

➤ **SESTRE KLARISE**
Andreja Bitenca 138
1000 LJUBLJANA
tel.: (01) 518 25 00

➤ **MARIBOR**
Ul. škofa Maksimiljana
Držečnika 7
2000 MARIBOR
tel.: (02) 228 51 10
fax: (02) 228 51 12
maribor@ofm.si
Za pos. brate namesto 10:
13 - Tomaž H.;
15 - Janez;
16 - Evgen;
19 - Bogdan

➤ **MOŠNJE**
Mošnje 8
4240 RADOVLJICA
tel. in fax: (04) 533 88 78

➤ **NAZARJE**
Samostanska pot 50
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 19 93 in
583 13 98
fax: (03) 583 17 53
nazarje@ofm.si

➤ **SESTRE KLARISE**
Samostanska pot 51
3331 NAZARJE
tel.: (03) 583 13 91

➤ **NOVA GORICA**
Škrabčeva 1, p.p. 303
5001 NOVA GORICA
tel.: (05) 330 77 50
fax: (05) 330 77 51
info@samostan-kostanjevica.si
Za pos. brate namesto 0:
2 - Tomaž;
3 - Marjan;
4 - Vili;
5 - Miran;
7 - Bruno

➤ **NOVA ŠTIFTA**
Nova Štita 3
1317 SODRAŽICA
tel.: (01) 836 99 43
fax: (01) 836 99 44
nova.stifta@ofm.si

➤ **NOVO MESTO**
Frančiškanski trg 1
8000 NOVO MESTO
tel.: (07) 338 14 70
fax: (07) 338 14 79
novo.mesto@ofm.si
Za pos. brate namesto 0:
1 - Peter;
3 - Marko;
4 - Krizostom;
7 - Janez

➤ **PROVINCIALNA HIŠA**
Strunjan 134
tel. govorilnica:
(05) 678 21 21

➤ **SVETA GORA**
Sveta Gora 2
5250 SOLKAN
tel.: (05) 330 40 20
sv.gora@ofm.si
Za pos. brate namesto 20:
22 - Simon Peter;
25 - Hadrijan;
28 - Pepi;
30 - Miha;
32 - Pavel;
32 - Rafael;
37 - Ambrož

➤ **SVETA TROJICA**
Meznaričeva 8
2235 SV. TROJICA v
Sl. gor.
tel. in fax: (02) 720 55 56
sv.trojica@ofm.si

➤ **p. Jože Urbanija**
Grabe 33
2277 SREDIŠČE ob Dravi
tel. (02) 713 40 90
GSM: (051) 265 793

Tujina

➤ AVSTRALIJA

➤ **ADELAIDE - WEST
HINDMARSH
Holy Family Slovenian
Mission**
51 Young Avenue
AU - WEST HINDMAR-
SH SA 5007

➤ **MELBOURNE - KEW
SS. Cyril and Methodius'
Slovenian Mission**
19 A Beckett Street,
PO BOX 197
AU - KEW VIC 3101
tel.: 00 61 3 9853 7787
fax: 00 61 3 9853 6176
mobitel:
0061 412 555 840

➤ **SYDNEY
MERRYLANDS
St. Raphael's Slovenian
Mission**
313 Merrylands Road, PO
BOX 280
AU - MERRYLANDS
NSW 2160
tel.: 00 61 2 9637 7147 in
9682 5478
fax: 00 61 2 9682 7692
mob.: 00 61 409 074 760
in 00 61 419 236 783

➤ **CURIA GENERALIS**
Via S. Maria
Mediatrice, 25
IT - 00165 ROMA
tel.: 0039 06 684 919
fax: 0039 06 638 02 92

➤ **FRANCOSKA
GVAJANA
P. Hugo Delčnjak
P. Milan Kadunc**
Paroisse de St Laurent
(15 Rue du Colonel Chandon)
Presbytere
B.P. 8
GF 97320
SAINT LAURENT DU MARONI
Guyane Francaise
+594-594-341-260
GSM Milan +594-694-275-761

➤ **ZDA**

➤ **JOHNSTOWN
St. Therese's Friary**
536 Decker Avenue
US - JONSTOWN PA
15906
tel.: 001 (814) 539 76 33

➤ **LEMONT
St. Mary's Friary**
14246 Main Street,
PO Box 608
US - LEMONT IL. 60439
tel.: 001 (630) 257 24 94

➤ **NEW YORK
St. Cyril's Friary**
62 St. Mark's Place
US - NEW YORK NY
10003
tel. in fax:
001 (212) 674 34 42

**Slovensko versko
središče**
tel.: 001 (630) 257 20 68
fax: 001 (630) 257 23 59

Elektronski naslovi skupnosti

Provincialat: provincialni.minister@ofm.si
Definitorij: definitorij@ofm.si
Tajništvo province: tajnik@ofm.si
Prokuratura: prokuratura@ofm.si
Založba BF: zbf@ofm.si
Komisariat: komisariat@ofm.si
Generalna kurija: http://www.ofm.org
e-mail: [ime]@ofm.org
[ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econggen, pax, acta, ipd.)

Elektronski naslovi bratov

Ambrož Mušič - ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko - andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak - andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk. - andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman - anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Emberšič - benediktdejanembersic@gmail.com
Bernard Golčnik. - bernard.golcnik@rkc.si
Bernard Karmanocky - bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik - bernardin@susnik.si
Bonaventura Obrán - peter.bonaventura.obran@gmail.com
Boštjan Horvat - bostjan.horvat@gmail.com
Bogdan Knavs. - bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus - bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež - boris.markez@rkc.si
Bruno Korošak - bruno.korosak@rkc.si
C. Gostečnik - christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič - cirilb@bigpond.com
Damjan Kern - damjankern0@gmail.com
Darko Žnidaršič - darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf - p.david@siol.net
Dominik Papež - rojs2000@yahoo.com
Edvard Kovač - edvard.kovac@guest.arnes.si
Evgen Ketiš - evgen.ketis@gmail.com
Filip Rupnik - filipr@volja.net
Franci Seničar - franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše - kovse.franc@siol.net
Gregor Kos - gregor.kos@rkc.si
Hugo Delčnjak - delhug1938@yahoo.fr
Jan Cvetek - jan.cvetek@gmail.com
Janko Žagar - janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa - janez.papa@rkc.si
Jernej Kurinčič - jernej.kurincic@rkc.si
Jože Urbanija - joze.urbanija@gmail.com
Jurij Dolenc - jurij.dolenc@rkc.si
Krizolog Cimerman - krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar - krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik - ksaver.babnik@gmail.com
Leopold Grčar - leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar - mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak - marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden - marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk - marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak - marko.novak@rkc.si
Matej Papež - pmatej.papez@gmail.com
Melhior Grošelj - mage.maister@gmail.com
Metod Ogorevc - metodofm@sbcglobal.net
Mihael S. Vovk - mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc. - milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič - miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic - miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Zvokelj - niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop - pavle.jakop@siol.net
Pepi Lebreht - pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih - pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec - peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko - rafael@libero.it
Regalat Razbočan - regalat@gmail.com
Robert Bahčič - robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc - silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec - simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič - tadej.inglic@rkc.si
Tadej Šrehovec - tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevár - tomaz.hocivar@rkc.si
Tomaž Menart - zu-sv.antona.pad@siol.net
Tomaž Pinter - tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko - valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak - pater.vid@gmail.com
Viktor Papež - viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek - vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop - zdravko.jakop.ofm@gmail.com

Sicer pa velja za vse člane naše province, ki imajo svoj osebni e-naslov tudi načelo: ime.priimek@ofm.si

